

SUOMEN METSÄTIETEELLINEN SEURA — FINSKA FORSTSAMFUNDET

SILVA FENNICA

98

METSÄNHOITUYHDISTYSLAIN TARKISTAMISKOMITEAN MIETINTÖ

SUMMARY:

*REPORT OF THE COMMITTEE SET UP
TO REVISE THE LAW ON FORESTRY
ASSOCIATIONS*

HELSINKI 1959

Suomen Metsätieteellisen Seuran julkaisusarjat:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Sisältää etupäässä Suomen metsätaloutta ja sen perusteita käsitteleviä tieteellisiä tutkimuksia. Ilmestyy epäsäännöllisin väliajoin niteinä, joista kukin yleensä käsittää useampia tutkimuksia.

SILVA FENNICA. Sisältää etupäässä Suomen metsätaloutta käsitteleviä kirjoitelmia ja pienehköjä tutkimuksia. Ilmestyy epäsäännöllisin väliajoin.

Finska Forstsamfundets publikationsserier:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Innehåller vetenskapliga undersökningar rörande huvudsakligen skogshushållningen i Finland och dess grunder. Banden, vilka icke utkomma periodiskt, omfatta i allmänhet flere avhandlingar.

SILVA FENNICA. Omfattar uppsatser och mindre undersökningar rörande huvudsakligen skogshushållningen i Finland. Utkommer icke periodiskt.

METSÄNHOITOYHDISTYSLAIN
TARKISTAMISKOMITEAN
MIETINTÖ

SUMMARY:

REPORT OF THE COMMITTEE SET UP
TO REVISE THE LAW ON FORESTRY
ASSOCIATIONS

VALTIONEUVOSTOLLE

Helsinki 1959. Valtioneuvoston kirjapaino

Toukokuun 31 päivänä 1957 valtioneuvosto asetti komitean tarkistamaan ja hankkiemiensa selvitysten perusteella tekemään mahdolliset muutosesitykset metsänhoitoyhdistyksistä 17.11.1950 annettuun lakiin sekä sen täytäntöönpanosta ja soveltamisesta 13.7.1951 annettuun asetukseen. Komi-

tean puheenjohtajaksi kutsuttiin kansanedustaja, agronomi Kauno Kleemola sekä jäseniksi maatalous- ja metsätieteiden kandidaatti, maanviljelijä H. Frankenhaeuser, maatalous- ja metsätieteiden tohtori Erkki K. Kalela, metsänhoitaja Tatu Möttölä, metsäneuvos Veikko Pohjan-

pelto, metsäneuvos Viljo O. Sierla ja kansanedustaja, maanviljelijä Arvo Sävelä. Seuraavan kesäkuun 6 päivänä valtioneuvosto täydensi komiteaa kutsumalla siihen jäseneksi metsänhoitaja Yrjö Hassin. Ensimmäisessä kokouksessaan 18.6.1957 komitea päätti ottaa nimekseen *metsänhoitoyhdistyksen tarkistamiskomitea* sekä kutsui sihteerikseen ylimetsänhoitaja K. A. Räsänen.

Asiantuntijoina ovat komiteassa kuultavina olleet seuraavat henkilöt: oikeusministeriön yhdistysrekisteritoimiston v.t. päällikkö, varatuomari Jorma Kymenäkä, kansanedus-

Helsingissä 11 päivänä joulukuuta 1958.

Kauno Kleemola.

H. Frankenhaeuser.

Erkki K. Kalela.

Veikko Pohjanpelto.

Arvo Sävelä.

Yrjö Hassi.

Tatu Möttölä.

Viljo O. Sierla.

K. A. Räsänen.

taja, hovioikeudenneuvos Harras Kyttä, Lounais-Suomen metsänhoitolautakunnan metsänhoitaja Tauno Laurila, Helsingin metsänhoitolautakunnan metsänhoitaja Robert Margelin, Pohjois-Karjalan metsänhoitolautakunnan metsänhoitaja, ylimetsänhoitaja Toivo Kuivalainen, Keskusmetsäseura Tapion metsänhoitoyhdistystoimiston metsänhoitaja Toivo Matilainen ja Maalaiskuntien Liiton tilintarkastusasioiden hoitaja, maisteri A. Hosiaisloma.

Saamansa tehtävän mukaisesti komitea kunnioittaen jättää nyt asiasta seuraavan mietinnön.

SISÄLLYSLUETTELO

	Sivu		Sivu
A. Laki Metsänhoitoyhdistyksistä	7	<i>Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi metsänhoitoyhdistyksistä 17 päivänä marraskuuta 1950 annetun lain muuttamisesta</i> ..	30
<i>Lain tarkistamisen yleisperustelut</i>	7	B. Asetus metsänhoitoyhdistyksistä	34
Yleistä	7	<i>Asetuksen tarkistamisen perustelut</i>	34
Metsänhoitoyhdistystoiminnan kehitys ja tuloksia	7	<i>Asetus metsänhoitoyhdistyksistä annetun asetuksen muuttamisesta</i>	36
Metsänhoitomaksun perusteet ja suuruus	13	<i>Ruotsinkielinen käännös</i>	38
Ruotsin ja Norjan metsänhoitolakien asettamista velvoitteista metsänomistajille	16	Regeringens proposition till riksdagen angående lag om ändring av lagen om skogsvårdsföreningar den 17 november 1950	38
Metsänhoitomaksuvelvollisuuden alaraja ..	18	Förordning om skogsvårdsföreningar	43
Huojennuksia pienmetsänomistajille	19	Summary	47
Neljännesmaksuoikeus	26		
<i>Lain yksityiskohtaiset perustelut</i>	27		

Lyhennyksiä:

mh-maksu = metsänhoitomaksu	P-K = Pohjois-Karjalan	mhl
t-m ³ = tuottokuutiometri	P-S = Pohjois-Savon	”
mhl = metsänhoitolautakunta	K-S = Keski-Suomen	”
L-S = Lounais-Suomen mhl	E-P = Etelä-Pohjanmaan	”
Sa = Satakunnan	K-P = Keski-Pohjanmaan	”
U-H = Uudenmaan—Hämeen	Ka = Kainuun	”
P-H = Pohjois-Hämeen	P-P = Pohjois-Pohjanmaan	”
I-H = Itä-Hämeen	Ko-S = Koillis-Suomen	”
E-S = Etelä-Savon	La = Lapin	”
E-K = Etelä-Karjalan	He = Helsingfors skogsvårdsnämnd	”
I-S = Itä-Savon	Va = Vasa	”

A. LAKI METSÄNHOITOYHDISTYKSISTÄ

LAIN TARKISTAMISEN YLEISPERUSTELUT

Yleistä

Komitea toteaa, että jo v. 1937 työnsä päättänyt professori A. Benj. Helanderin puheenjohtolla työskennellyt metsähoidon edistämiskomitea näki metsänhoitoyhdistystoiminnan suuren merkityksen ja käyttökelpoisuuden yksityismetsätalouden edistämistoiminnassa ja ehdotti, että olisi säädettävä metsänomistajien suoritettavaksi erityinen metsänhoitomaksu, jonka tuotto annettaisiin metsänhoitoyhdistyksille niiden talouden vakavoittamiseksi. Samaa periaatteen päätyi sitten myös Maataloustuottajain Keskusliiton Metsävaltuuskunta, joka teki toukokuun 19 päivänä 1943 valtioneuvostolle asiasta esityksen, mikä sisälsi jo myös ehdotuksen laiksi metsänhoitoyhdistyksistä ja metsänhoitomaksuista. V. 1943 pyysi kansanhuoltoministeriö, jonka toimialaan sanotunlaiset asiat silloin kuuluivat, tästä ehdotuksesta samana vuonna asetetun ns. metsänhoitolakikomitean lausunnon. Tämä valmistui helmikuussa 1944 ja siinä komitea asettui kannattamaan esityksen pääpyrkimystä. Komitean siirryttyä v. 1946 maatalousministeriön alaisuuteen ja sen saatua työtään varten ministeriöltä lisäohjeita, komitea esitti huhtikuussa 1948, että metsänhoitoyhdistyksistä ja metsänhoitomaksusta valmistettaisiin lakiesitys. Jo seuraavan heinäkuun 31 päivänä komitea jättikin valtioneuvostolle ehdotuksen hallituksen esitykseksi metsänhoitoyhdistyslaiksi, mikä oli pääpiirteiltään samansisältöinen edellä mainitun Maataloustuottajain Keskusliiton Metsävaltuuskunnan ehdotuksen kanssa. Näiden monien vaiheiden jälkeen hallitus antoi toukokuun 20 päivänä 1949 lakiesityksen, minkä perusteella edus-

kunta sitten marraskuun 17 päivänä 1950 hyväksyi lain metsänhoitoyhdistyksistä.

Metsänhoitoyhdistyslain säätäminen ei näin ollen tapahtunut hetken mielihoiteiden pohjalta, vaan toteutui se vasta puolitoista vuosikymmentä kestäneen valmistelun ja monitahoisen perusteellisen harkinnan jälkeen. Erityisen merkittävänä lain syntymiseen on pidettävä sitä sysäystä, jonka metsänomistajakuntaa edustavan Maataloustuottajain Keskusliiton Metsävaltuuskunnan esitys asialle antoi.

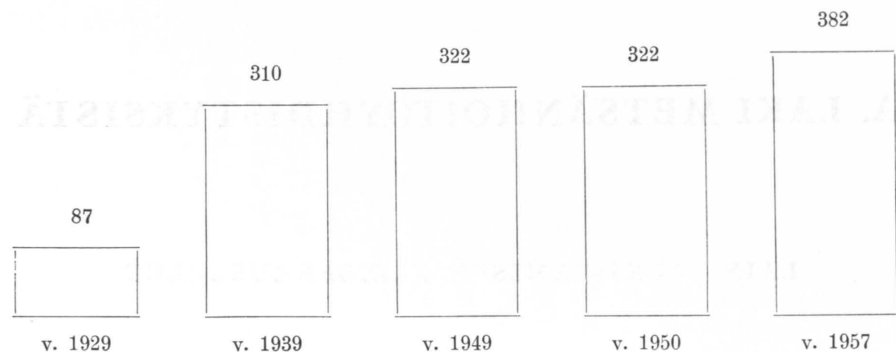
Metsänhoitoyhdistystoiminnan kehitys ja tuloksia

Esityksensä pohjaksi komitea on metsänhoitoyhdistysten toimintaa kuvaavien vuositilastojen avulla laatinut selvityksen toiminnan kehityksestä sekä työn tuloksista koko niiden varsinaiselta toiminta-ajalta ja erityisesti siltä ajalta, jonka metsänhoitoyhdistykset ovat toimineet metsänhoitoyhdistyslain nojalla.

Kuten piirroksesta 1 huomataan, on metsänhoitoyhdistysten lukumäärä lain voimassa olon aikana lisääntynyt 60:llä. Näistä uusista yhdistyksistä on 16 syntynyt entisten, liian suurialueisten yhdistysten jakautuessa pienemmiksi ja vain 44 yhdistystä on perustettu alueille, joille metsänhoitoyhdistysten toimintapiirit eivät vielä v. 1950 ulottuneet. Metsänhoitoyhdistystoiminta oli täten jo ennen lain voimaantuloa todettu suurimmassa osassa maata ajan tarpeiden vaatimaksi sekä parhaaksi keinoksi tarvittavan metsätaloudellisen neuvonnan ja ammattiavun saannin turvaamiseksi.

Metsänhoitoyhdistysten lukumäärä

(Piirros 1)

Metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärät ja jäsenmetsälöiden keskikoko

(Piirros 2)

Metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärä (piirros 2) on lain seitsemänä ensimmäisenä voimassa olon vuonna noussut 130 %:lla ja vastasi se v. 1957 lopussa 38 % kaikista metsänhoitomaksua maksaneista metsänomistajista. Luvuista huomataan edelleen, että kun jäsenmäärä oli 11-vuotiskautena 1940—50 lisääntynyt vain n. 9 000:lla eli keskimäärin vajaalla 900:lla vuotta kohden, oli lisäys jo kahtena ensimmäisenä lain voimassa olon vuonna keskimäärin 3 000 jäsentä vuotta kohden. Vuoden 1953 alusta lähtien, jolloin yhdistysten toiminta pääsi varsinaisesti alkamaan metsänhoitomaksujen varassa, alkoi jäsenmäärässä entistä jyrkempi ja vuodesta toiseen yhä vain lisääntynyt nousu. Niin on 5-vuotiskautena 1953—1957 lisäys ollut keskimäärin 10 000 jäsentä vuodessa. Erityisen suuri on jäsenmäärän kasvu ollut v. 1958, sillä jo lokakuun lopussa, miltä ajankohdalta komitealla on ollut viimeiset tiedot käytettävissä, metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärä voitiin merkitä luvulla 125 338, mikä vastasi 48 % v. 1957 metsänhoitomaksua suorittaneista metsänomistajista. Tämä kehityksen kulku on ollut myös varsin luonnollinen. Sitä mukaa kuin tietoisuus metsänhoitoyhdistysten antaman avun merkityksestä laajenee ja syvenee, kasvaa myös metsänomistajien pyrkimys päästä jäsenenä vaikuttamaan yhdistysten toimintaan.

Vaikka metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärä nykyisinkin on vasta 48, ei se kuitenkaan merkitse sitä, että vain vastaavan sadanneksen verran metsänhoitomaksua maksavista metsänomistajista olisi päässyt yhdistysten tarjoamasta neuvonnasta ja ammattiavusta osallisiksi. Metsänhoitoyhdistyksissä on yleisesti vallalla se käytäntö, että kaikki metsänhoitomaksua suorittavat metsänomistajat ovat yhdistysten palveluksiin nähden täysin tasaarvoisessa asemassa riippumatta siitä, ovatko he jäseniä vai ei. Tästä on todistuksena mm. Keskusmetsäseura Tapion toimesta vuosiin 1954—57 kohdistuneen, metsänhoitoyhdistysten asiakasmetsälöiden inventoinnin antama tulos, jonka mukaan 55,5 % metsänhoitomaksuvelvollisista metsänomistajista oli yksin sanottuina vuosina saanut tilakohtais-takin ammattiapua yhdistyksiltä keskimäärin n. 3 kertaa metsälöä kohden.

Jäsenten metsälöiden keskikoko on v. 1957 loppuun mennessä pienentynyt vähempään

kuin puoleen v:n 1929 vastaavasta luvusta ja pienentyminen on edelleen jatkunut. Joskin tähän on osaltaan vaikuttanut metsälöiden jatkuva pienentyminen, niin pääasiallisimpana tekijänä lukujen muuttumiseen on kuitenkin se, että uusista jäsenistä on valtaosa ollut pienmetsänomistajia, jotka erityisesti lain voimaan tultua ovat nähneet etunsa mukaiseksi myös jäsenenä vaikuttaa metsänhoitoyhdistysten toimintaan.

Komitea toteaa, että eduskunnan maatalousvaliokunta metsänhoitoyhdistyslain säätämisen yhteydessä esitti metsänhoitoyhdistyksen jäsenyyden lain 3 §:ssä määriteltäväksi siten, että kaikki metsänhoitomaksua suorittavat metsänomistajat katsottaisiin automaattisesti ao. metsänhoitoyhdistyksen jäseniksi, halusivatpa he sitä tai ei. Eduskunta ei esitykseen kuitenkaan yhtynyt, vaan määritteli jäsenoikeuden sellaiseksi kuin se laissa nyt on. Toisin tuskin olisi voinut ollakaan, koska metsänhoitoyhdistykset tahdottiin säilyttää edelleen yksityisoikeudellisina aatteellisina yhdistyksinä. Komitea toteaa edelleen, että sanotusta huolimatta kansanedustajien taholta on tehty aloitteita lain 3 §:n muuttamiseksi edellä mainitun, maatalousvaliokunnan mietinnön mukaiseksi ja että maatalousvaliokunta on keväällä 1958 toistamiseen esittänyt sanottua muutosta lakiin.

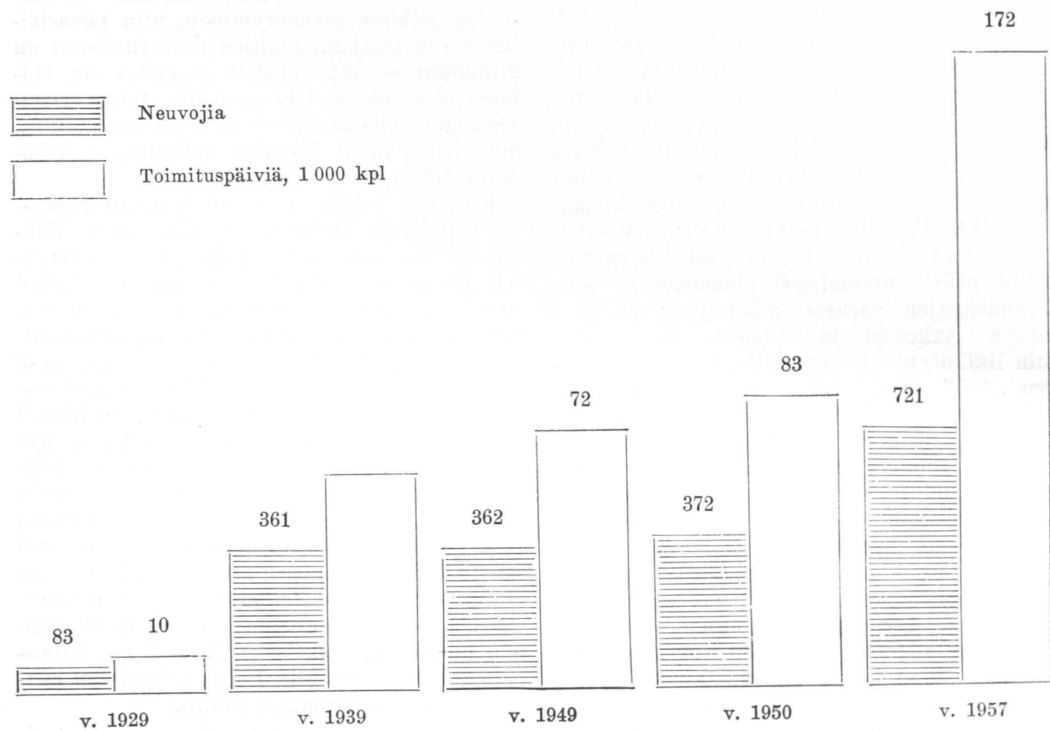
Komitea on senvuoksi erityisen perusteellisesti käsitellyt tätä kysymystä ja selvitetty, mitä po. muutos saattaisi tuoda tullessaan ja olisivatko siihen liittyvät edut sellaisia, että niiden vaikutuksesta metsänhoitoyhdistyslain tarkoitus tulisi nykyistä paremmin toteutetuksi.

Tällöin on todettava, että oltakoonpa metsänhoitoyhdistyslain säätämisenjärjestyksestä ja metsänhoitoyhdistysten yksityis- tai julkisoikeudellisesta luonteesta mitä mieltä tahansa, niin metsänhoitoyhdistykset voidaan säilyttää sellaisina, miksi ne lain säätämisen yhteydessä ovat jääneet. Niiden jäsenoikeuden määrittely on täysin laillisella pohjalla ja ne ovat osoittautuneet hyvin toimintakelpoisiksi metsänhoitoyhdistyslain tarkoitusta toteuttamaan. Lakimme määräykset eivät komitean käsityksen mukaan näin ollen pakota fässä suhteessa metsänhoitoyhdistyslakia muuttamaan.

Jos po. lain kohta muutettaisiin mainittujen esitysten mukaiseksi, on lisäksi huomattava, että metsänhoitoyhdistyksen jäsenyyden

Metsänhoitoyhdistysten neuvot ja heidän toimituspäivänsä

(Piiros 3)

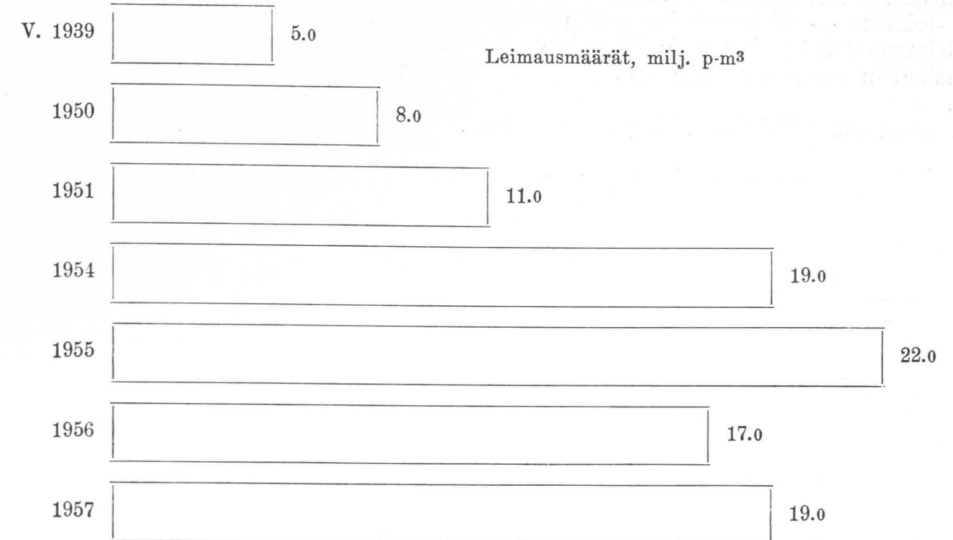
toteaminen tulisi sängen useissa tapauksissa tuottamaan suuria vaikeuksia. Näin tulisi tapahtumaan lukuisissa yhteisömuutoksia koskevissa tapauksissa, koska yhdistyksen jäsenyys on henkilö- eikä tilakohtainen. Tällaisia tapauksia ovat esim. aivan yleiset aviopuolisoiden yhteisömuutokset sekä jakamattomat kuolinpesät. Automaattinen jäsenyys ei toisi oikeudenmukaisuutta myöskään alle 15 vuotiaan tai mielisairaana metsänomistajan ollessa kysymyksessä, koska tällainen henkilö yhdistyslakimme mukaan ei ole jäsenkelpoinen. Lisäksi metsänhoitoyhdistyksen jäsenyyden määrääminen tällä pohjalla tulisi aiheuttamaan metsänhoitoyhdistyksille jäsenluetteloiden pitämiseksi paljon lisäkustannuksia vaativaa toimistotyötä. Asian hoitaminen edellyttäisi mm., että metsänhoitoyhdistysten olisi vuosittain saatava käyttöönsä joko kappale kunkin kunnan henkikirjasta tai veroviranomaisten laatima luettelo kaikista met-

sänhoitomaksun alaisten kiinteistöjen omistajista. Edellä sanottuja ja varmaan monia muita arvaamattomia epäselvyyksiä ja hankaluuksia ei synny, kun jäsenyys on kunkin metsänomistajan henkilökohtaisen liittymisilmoituksen varassa, jolloin myös jokaisen jäsenkelpoisuus tulee tutkituksi.

Jäsenoikeuden määrittelyn muuttamisen mukanaan tuomia mahdollisia etuja harkittaessa on ensiksikin todettava, että metsänhoitoyhdistyksen jäsenyys nykyiselläänkin on kaikille metsänhoitomaksua maksaville metsänomistajille ilman lisäkustannuksia täysin esteetön, jos metsänomistaja haluaa ryhtyä jäsenoikeuttaan käyttämään. Tarvitaan vain asianomaisen liittymisilmoitus metsänhoitoyhdistykselle. Jäseneksi voi päästä myös jokainen metsää omistava ja metsänhoitomaksua maksava yhteisö. Yhdistyksen asioista päätettäessä on jokaisella, niin yksityisellä kuin yhteisöjäsenelläkin yksi ääni, jota yhteisön

Metsänhoitoyhdistysten leimaustoiminta

(Piiros 4)

puolesta käyttää se, jolle valtuutus on annettu. Edelleen on todettava, että metsänhoitoyhdistyksissä yleisesti vallitsevan käytännön mukaan metsänhoitomaksua maksavat metsänomistajat ovat jo nykyisinkin metsänhoitoyhdistysten tarjoaman ammattiavun saantiin nähden täysin tasavertaisessa asemassa.

Kun näin on ja kun komitean käsityksen mukaan automaattinen jäsenyys olisi varmaan omansa vain laimentamaan, jopa yksityistapauksissa kokonaan sammuttamaankin sen itsehallintoon, omatoimisuuteen ja yhteistoimintaan nojaavan innostuksen ja toiminnan halun, joka nykyisellään metsänhoitoyhdistysten jäsenten ja varsinkin johtohenkilöiden toimintaa on siivittämässä, komitea ei katso voivansa suositella edellä kosketellun muutoksen tekemistä metsänhoitoyhdistyksen jäsenoikeuden määrittelyyn. Jotta metsänomistajilla ei olisi aihetta epäilyyn, että metsänhoitoyhdistyksen jäsenyys saattaisi tuoda metsänhoitomaksun lisäksi joitakin muita kuluja tai velvoitteita, komitean mielestä metsänhoitoyhdistyslain 3 §:ään olisi otettava tätä selventävä lisäys.

Metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana yhdistysten neuvomäärä on kasvanut

95 %:lla ja heidän toimituspäiviensä luku, joiksi on laskettu vain varsinaiset kenttätyöpäivät, 107 %:lla. (Piiros 3). Näistä luvuista myös nähdään, että neuvomäärän suuresta kasvusta huolimatta työmäärä kutakin neuvojaa kohden on lisääntynyt suhteellisesti vielä enemmän, mikä osoittaa, että metsänomistajien ammattiavun tarve on erityisesti viime vuosina huomattavasti kasvanut.

Metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana yhdistysten toimesta vuosittain suoritettujen metsien leimausmäärät ovat lisääntyneet 2.5-kertaisiksi. (Piiros 4). Tilannetta yksityismetsien käsittelyssä osoittavat myös Helsingin yliopiston yksityismetsätalouden laitoksessa apulaisprofessori Viljo Holopaisen johdolla toimitettujen hakkuukausien 1955/56 ja 1956/57 kohdistuneet ns. otantatutkimukset. Niiden mukaan hakattiin kaikista myyntiin tulevasta puusta metsälön omistajan omaan ennakkoleimaukseen perustuen edellisena hakkuukautena 16.3 % ja jälkimmäisenä 14.7 % sekä metsänhoitolautakuntien ja metsänhoitoyhdistysten ammattimiesten leimausten mukaan 70.9 % ja 74.1 %. Vastaava sadannes 1950-luvun alussa arvioitiin n. 30:ksi. Ostajien toimittamiin leimauksiin perustui hakkuukausina 1955/56 ja 1956/57 enää vain

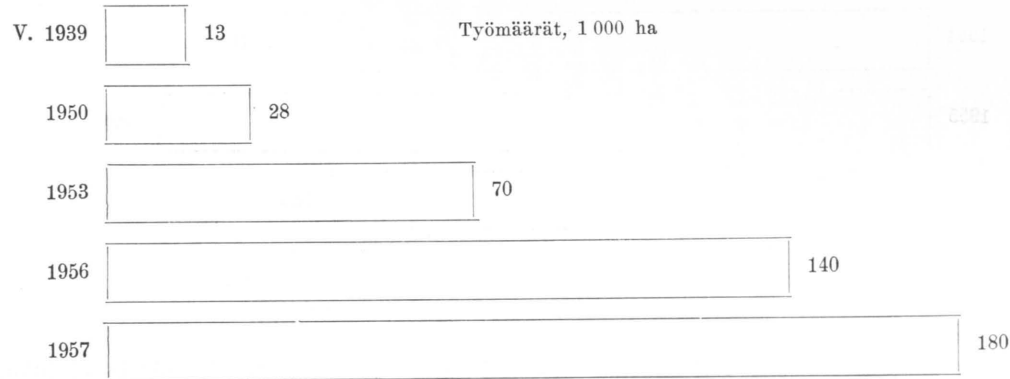
3.9 % ja 1.9 % hakkuista. Muu kuin joku edellä mainituista — sekin tavallisesti joku metsänomistajan kustantama metsäammattimies tai -toimisto — oli sanottuina hakkuukausina leimannut 5.8 % ja 6.1 %; ilman leimausta hakattiin vastaavasti enää vain 3.1 % ja 3.2 %.

Edellä sanotusta nähdään, että yksityis-

metsiemme käsittelyn ohjat ovat lain voimassa olon aikana käytännöllisesti katsoen siirtyneet kokonaan metsänomistajien omiin ja heidän neuvontajärjestönsä käsiin, sen sijaan, että vielä vuosikymmen sitten ostajien leimaukset tai myynnit ilman leimausta olivat metsien käsittelyn suunnan määrääjinä.

Metsänhoitoyhdistysten johdolla suoritetut metsänhoitotyöt

(Piiros 5)

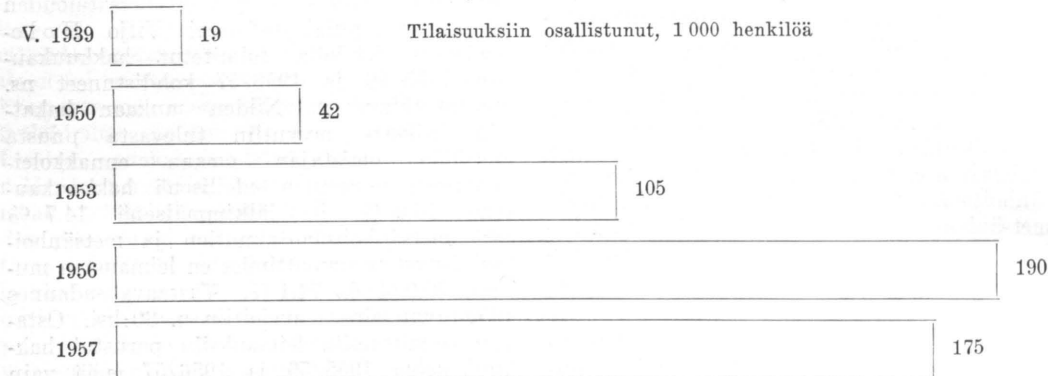

Edellä esitettyihin metsänhoidollisiin töihin (piiros 5) on luettu vain sellaiset työt (hakkuualojen kunnostukset metsänuudistusta varten, kylvöt ja istutukset sekä taimikkojen hoitotyöt jne.), joista suoritushetkellä ei ole saatu myyntituloja. Työtulokset ovat viimeisen seitsemän vuoden aikana kasvaneet yli kuusinkertaisiksi. Kun näiden töiden kasvu komitean saamien tietojen mukaan on jatku-

vasti varsin ripeätä huolimatta siitä, etteivät varsinkaan viime vuosien puumarkkinat ole olleet omiansa töitä kiihdyttämään, voidaan sanotun edistymisen katsoa ratkaisevasti olevan lähtöisin siitä metsänhoidollisen harrastuksen lisääntymisestä, minkä voimistunut metsänhoitoyhdistystoiminta on metsänomistajakunnan keskuudessa aikaan saanut.

Metsänhoitoyhdistysten valistustoiminta

(Piiros 6)

jotka kunkin yhdistyksen alueen metsällisistä kysymyksistä tehtyjen selvitysten pohjalla ovat osaksi jo valmiina ja osaksi valmistumisvaiheessaan.

Metsänhoitomaksun perusteet ja suuruus

Niissä lukuissa aloitteissa, joita eduskunnalle on tehty metsänhoitoyhdistyslain muuttamiseksi, on esitetty, että metsänhoitomaksu olisi muodostunut kohtuuttoman raskaaksi ennen kaikkea pienmetsäläiden omistajille. Tämän vuoksi komitea on toimittanut asiasta selvityksen, joka esitetään seuraavissa metsänhoitomaksujen määrien ja maksusadantusten kehitystä kuvaavissa taulukoissa 1, 2 ja 3 sekä piirroksessa 7.

Metsänhoitoyhdistykset ovat toiminnassaan yleensä lähteneet siitä, että yhdistysten tulisi tarjota metsänomistajille metsänhoitomaksun vastineena mahdollisimman paljon ammattiapua ilman eri palkkiota ja että toimitustaksat maksullisistakin toimituksista eivät saisi suuruudellaan olla vieroittamassa metsänomistajia käyttämästä metsänhoitoyhdistysten apua. Näin ollen voidaankin todeta, että esim. tuloa tuottamattomien metsänhoidollisten töiden ohjaus tapahtuu monissa yhdistyksissä korvauksetta ja että sielläkin, missä eri palkkiota kannetaan, tämä vaihtelee tavallisesti 300—1 000 markan välillä neuvon toimituspäivältä. Varsinaisista maksullisistakin toimituksista, jollaisia ovat esim. myyntileimaukset ym. puun markkinointiin kuuluvat tehtävät, palkkiot vaihtelevat 500—1 500 markan välillä, yleisimmän tason ollessa vain 1 000 markkaa toimituspäivältä.

Sanotusta johtuen metsänhoitoyhdistysten toiminnan rahoitus tapahtuu nykyisin n. 60-prosenttisesti metsänhoitomaksujen varassa. Tämä on vaatinut koko maan metsänhoitoyhdistyskoneiston toimintakykyisenä pitämiseksi vuosittain metsänhoitomaksuja 500—600 milj. markkaa. Poikkeuksen tästä tekee vuosi 1952, jolloin metsänhoitomaksuja kertyi vain 432 milj. markkaa, ja vuosi 1953, jolloin maksujen määrä, ennakoita arvaamattoman ns. Korean suhdanteen vuoksi nousi 762 milj. markkaan.

Vaikka metsänhoitoyhdistysten valistustoiminnan laajuutta ja tehoa onkin vaikea numeroin luonnehtia, osoittaa kuitenkin eri vuosina yhdistysten järjestämiin erilaisiin valistustilaisuuksiin osallistuneiden luku tapahtuneen kehityksen suunnan. (Piiros 6). Tällaisia tilaisuuksia ovat olleet metsäkurssit, metsäpäivät, retkeilyt, tupaillat sekä metsänhoito-, leimaus- ja metsäpolkukilpailut yms.

Luvut osoittavat osanottajamäärien v:sta 1939 lähes kymmenkertaistuneen ja lisäyksen metsänhoitoyhdistyslain voimaan tulon jälkeisenä aikana olleen yli nelinkertaisen.

Metsänhoitoyhdistysten eräänä tärkeimpänä toiminnan tavoitteena on metsänomistajien opastaminen ja kouluttaminen oman metsätaloutensa taitaviksi harjoittajiksi. Se suuri lisäys, joka metsänhoitoyhdistysten järjestämien eri koulutustilaisuuksien osanottajamäärissä on jo nyt todettavissa, on selvänä osoituksena metsänomistajien pyrkimyksestä omien metsätaloudellisten tietojen lisäämiseen sekä oman ammatin entistä parempaan taitamiseen.

* * *

Edellä sanotusta voidaan nähdä, että yksityismetsätaloutemme piirissä sen monilla eri tahoilla on tapahtunut voimakasta edistymistä varsinkin metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana. Näin siitä huolimatta, että aika kokonaisuudessaankin on ollut lyhyt metsänhoitoyhdistysten toiminnan muotojen ja mittojen kehittämiseksi ja että vasta puolet tästä ajasta on katsottava ehdityn työskennellä nykyisin voimin, joiden turvin nyt on jo edellytyksiä myös yhä laajakantoisempaan ja syvemmälle ulottuvaan toimintaan. Tämän muotoutumisvaiheen jälkeen metsänhoitoyhdistysten toimintaohjelmiin ovatkin jo tulleet esim. monien metsätaloudellisten yhteistoimintojen, kuten alueellisten metsäojitushankkeiden sekä yhteisten metsäautoteiden ja puutavarain varastoimispaikkojen suunnittelut ja toteuttamistoimenpiteet ym. Komitean tieteen nämä sisältyvät myös niihin metsänhoitoyhdistysten pitemmän ajanjakson käsittäviin toimintasuunnitelmiin,

Metsänhoitomaksun („täyden”) maksajat, mh-maksusadannes keskimäärin ja mh-maksujen tuotto vv. 1952—1957

Taulukko 1

Metsänhoito- lautakunta	v. 1952 mh-maksujen			v. 1953 mh-maksujen			v. 1954 mh-maksujen			v. 1955 mh-maksujen			v. 1956 mh-maksujen			v. 1957 mh-maksujen		
	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk	mak- sajia	% (kes- kim.)	tuotto 1 000 mk
L-S	14 745	5.1	31 276	14 044	4.3	48 711	14 750	3.1	41 932	16 510	2.7	42 983	16 562	3.0	39 730	16 562	3.1	39 730
Sa	14 713	5.5	37 720	14 760	4.1	50 556	15 548	2.8	43 392	16 506	2.5	45 684	16 952	3.0	44 512	17 399	3.0	44 512
U-H	12 349	4.4	34 933	12 963	4.4	50 252	13 334	2.6	38 878	13 812	2.3	39 012	14 171	2.7	40 624	14 247	2.7	40 101
P-H	14 237	5.7	44 554	14 448	3.6	52 434	15 129	2.6	45 094	16 018	2.4	50 892	15 986	2.3	43 397	15 991	2.5	44 486
I-H	12 140	4.9	30 355	11 995	4.1	50 757	12 443	2.3	32 238	12 613	2.3	40 143	12 888	2.4	37 530	12 878	2.4	35 530
E-S	13 007	5.1	23 863	13 161	4.7	45 150	13 322	2.6	29 937	14 103	2.4	37 553	14 219	2.3	36 612	14 450	2.3	33 934
E-K	12 547	5.9	27 463	12 966	5.1	40 919	12 592	3.0	29 314	13 369	2.8	33 029	13 936	2.9	32 703	13 349	3.2	30 029
I-S	8 066	5.6	14 448	8 125	4.9	26 368	8 540	2.6	20 645	8 941	2.8	21 091	8 946	2.8	20 413	9 110	3.0	20 730
P-K	13 040	5.3	19 648	17 772	5.3	44 132	17 977	3.0	32 175	18 805	2.8	31 634	18 864	2.8	30 359	18 324	2.9	27 302
P-S	20 771	5.0	28 045	20 970	5.0	63 853	21 625	2.8	41 400	21 539	2.4	39 501	22 610	2.5	40 870	22 647	2.9	40 076
K-S	16 428	5.5	36 355	16 848	4.9	65 188	17 342	2.6	44 159	18 327	2.7	52 624	18 938	2.5	46 492	18 766	2.6	43 368
E-P	18 593	5.1	25 672	19 021	4.1	41 119	19 324	2.6	31 139	20 452	2.6	33 842	20 834	2.9	35 213	21 220	2.9	32 990
K-P	9 521	5.3	10 796	9 717	5.0	21 007	9 793	3.8	18 893	10 346	3.5	18 868	10 329	3.5	17 853	10 680	3.5	15 402
Ka	7 960	6.0	8 069	7 618	5.6	17 299	8 041	3.5	12 070	9 053	3.2	15 534	9 081	3.5	12 675	9 390	3.7	12 409
P-P	12 060	5.6	11 419	12 567	5.5	26 381	11 956	3.6	19 532	13 515	3.7	27 647	13 489	3.4	22 361	13 776	3.6	20 364
Ko-S	—	—	—	—	—	—	5 239	5.5	7 706	4 695	4.6	6 401	5 851	5.0	8 040	6 077	4.8	7 289
La	10 473	5.5	5 945	10 914	6.0	17 877	8 547	5.6	13 563	9 581	4.0	13 527	9 443	4.0	11 433	9 674	4.3	10 344
Suomenkiel. mhl't	210 650	5.3 ¹⁾	390 561	217 889	4.7	712 108	225 502	3.0	547 925	238 185	2.7	598 501	243 020	2.9	516 866	244 540	3.0	498 596
He	7 155	5.8	29 218	6 150	5.0	29 490	7 244	4.5	29 999	7 631	4.1	32 203	7 601	4.3	30 932	7 670	4.7	35 275
Va	8 717	4.6	12 422	11 442	4.6	20 615	11 442	2.7	15 859	11 648	2.8	16 383	11 386	3.1	16 045	11 305	3.4	18 036
Ruotsinkiel. mhl't	15 872	4.9 ¹⁾	41 640	17 592	4.8	50 105	18 686	3.2	45 858	19 279	3.2	48 586	18 987	3.4	46 977	18 975	3.8	53 311
Koko maa	226 522	5.3 ¹⁾	432 201	235 481	4.7	762 213	244 188	3.0	583 783	257 464	2.8	647 087	262 007	2.9	563 843	263 515	3.0	551 907

1) Metsänhoitoyhdistysten luvulla painoitettu keskiarvo; samoin vastaavat luvut seuraavilta vuosilta.

2) Epätarkka.

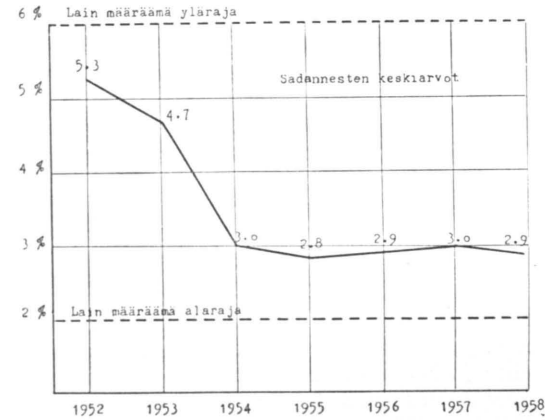
Metsänhoitomaksun suuruus metsähehtaaria ja metsälöä kohden

Taulukko 2

Vuosi	Metsä- hehtaaria kohden, mk	Keski- määrin mk	Metsälöä kohden						
			Suuruusluokittain, suuruusluokka ha						
			(6)—20	20—50	50—100	100—200	200—300	300—500	500 +
luokan keskimetsälöä kohden ¹⁾ , mk									
1952	40: —	1 908	524	1 252	2 804	5 400	9 600	14 920	33 160
1953	71: 20	3 012	933	2 229	4 991	9 612	17 088	26 558	59 025
1954	55: 40	2 259	726	1 734	3 884	7 479	13 296	20 664	45 927
1955	55: 50	2 338	727	1 737	3 891	7 493	13 320	20 702	46 110
1956	49: —	2 150	642	1 534	3 435	6 615	11 760	18 277	40 621
1957	47: 50	2 078	622	1 487	3 332	6 413	11 400	17 718	39 378
Suuruusluokkien keski- metsälöt v. 1955, ha:			13.1	31.3	70.1	135.0	240.0	373.0	829.0

1) Laskettu kertomalla metsähehtaaria kohden tuleva maksu suuruusluokan keskimetsälön alla.

Metsänhoitomaksusadannesten tason kehittyminen (Piiros 7)

Metsänhoitomaksusadannesten tason huomataan kahtena ensimmäisenä vuonna olleen huomattavasti korkeamman kuin niiden jälkeisinä vuosina. Tähän on komitean saamien ja sen mielestä todellisuuspohjalta annettujen lausuntojen mukaan ollut varsinkin ensimmäisen vuoden osalta vaikuttamassa se, että riittävän tarkkaa ennakkolaskelmaa metsänhoitomaksujen lopullisesta tuotosta, metsänhoitomaksusadanneksia jo edellisen vuoden puolella vahvistettaessa, oli vaikea tehdä.

Luottaen metsänhoitomaksujen tuomaan talouksiensa varmistumiseen monet metsänhoitoyhdistykset, neuvomäärän osoittautuessa riittämättömäksi, olivat myös jo vuosina 1951 ja 1952 lähteneet laajentamaan toimintaansa. Jäsenmaksujahan ei enää v. 1952 kannettu, ja toiminnan laajentaminen muutenkin oli useimmin mahdollista vain vasta vuosien 1952/53 vaihteessa ensi keran tilitettävien metsänhoitomaksujen varaan otettujen lainojen turvin. Myös monet, yhdistysten palvelukseen pätevän neuvonjovaiman kiinnittämisen edellyttämät taloudellisen pohjan varmentamiseksi ja niistä varsinkin omien toimitalojen hankintoihin liittyvät investoinnit vaativat metsänhoitoyhdistyksiltä toiminnan laajentuessa tuolloin tavallista suurempia käyttövaroja. Näin onkin metsänhoitomaksusadannesten asettumisen silloiseen tasoon katsottava olleen tarpeiden saneleman.

Että metsänhoitoyhdistykset eivät jo vuodelle 1953 arvanneet alentaa metsänhoitomaksujen sadanneksia enemmän, kuin mihin sitten myöhemmin tehtyjen toteamusten mukaan olisi varaa ollut, johtui ratkaisevasti siitä, että metsänhoitomaksujen tuotto edelliseltä vuodelta korkeammankin sadanneksen mukaan laskettuna oli jäänyt odotettua pienemmäksi, sekä siitä, että ns. Korean suhdanteen vaikutus verokuutiometrin hintojen nousuun muodostui yllättävän suureksi. Samaa suuntaan oli omansa vaikuttamaan myös se, että lukuisissa kunnissa olivat tällöin valmistuneet vasta pari vuotta aikaisem-

min yleisesti vireille pantujen metsämaiden uusien veroluokitusten tulokset, joiden mukaan metsämaiden tuottoluvut yleensä huomattavasti nousivat.

Joskin täten tapahtunut metsänhoitomaksujen nousu saattoi tulla monelle maksajalle ikävänä yllätyksenä, korjautui asia jo heti seuraavana vuonna. V. 1953 syntyneiden säästöjen varassa metsänhoitomaksujen sadannekset voitiin jo v. 1954 alentaa nykyiseen tasoon, mihin muuten metsänhoitoyhdistysten toiminnan perussijoitusten edelleenkin jatkuessa ei olisi ollut mahdollista niin nopeasti päästä.

Metsänhoitomaksusadannesten jakautuminen v. 1958 metsänhoitoyhdistyksittäin

Taulukko 3

Metsänhoitola- lautakunta	Sadannes										Yhdistyksiä kaikkiaan
	2.0	2.5	3.0	3.5	4.0	4.5	5.0	5.5	6.0		
	Yhdistysten luku										
L—S	6	6	7	4	7	1	1	—	—	—	32
Sa	3	10	10	6	4	1	2	—	—	—	36
U—H	7	2	11	2	3	—	—	—	—	—	25
P—H	9	8	8	2	1	—	—	—	—	—	28
I—H	11	2	5	—	1	—	—	—	—	—	19
E—S	7	3	4	—	1	—	—	—	—	—	15
E—K	1	2	10	—	5	—	—	—	—	—	18
I—S	—	3	7	1	1	—	—	—	—	—	12
P—K	1	1	10	3	1	—	—	—	—	—	16
P—S	1	9	12	2	—	—	1	—	—	—	25
K—S	7	10	9	—	1	1	—	—	—	—	28
E—P	5	2	7	4	6	—	—	—	—	—	24
K—P	1	1	6	4	2	1	1	—	—	—	16
Ka	1	—	1	2	2	—	4	—	—	—	10
P—P	1	1	4	6	3	3	2	—	1	—	21
Ko—S	—	—	—	1	2	—	2	—	—	—	5
La	—	—	1	—	6	4	—	—	—	—	11
Yhteensä suomenkiel.	61	60	112	37	46	11	13	—	1	—	341
He	—	—	—	1	3	3	2	—	2	—	11
Va	5	2	4	2	10	2	3	—	2	—	30
Koko maa	66	62	116	40	59	16	18	—	5	—	382

Taulukosta huomataan, että kaikkiaan 66:lla metsänhoitoyhdistyksellä metsänhoitomaksusadannes on vuodeksi 1958 määrätty kahdeksi. Näistä kuitenkin on ao. metsänhoitolauskuntien antaman ilmoituksen mukaan vain 30 sellaisia, joiden toiminnan voidaan tämän alhaisimmankin sadanneksen puitteissa katsoa vastaavan metsänhoitajien nykyistä ammattiavun tarvetta. Tällaisia yhdistyksiä on Lounais-Suomen metsänhoito-

lautakunnan alueella 3, Satakunnassa 1, Uusimaa-Hämeessä 6, Pohjois-Hämeessä 5, Itä-Hämeessä 7, Etelä-Savossa 4, Etelä-Karjalassa 1 ja Keski-Suomessa 3. Sen sijaan metsänhoitolauskuntien arvioiden mukaan ei koko maassa ole ainoatakaan sellaista metsänhoitoyhdistystä, jonka toimintaa kahta sadannesta pienemmällä metsänhoitomaksulla voitaisiin hoitaa metsänhoitajien tarpeita vastaavasti.

Toiselta puolen komitea on todennut, että siitä lähtien, kun metsänhoitoyhdistyslaki säädettiin, metsämaan verotusperusteet ovat kohonneet siinä määrin, että esim. v. 1958 metsänhoitomaksun sadannesta ei enää tarvittu kuin viidessä yhdistyksessä määrätä lain nykyisin korkeimpana sallimaksi kuudeksi. Näistä oli neljä maan ruotsinkielisillä alueilla, joilla erityisiä toimitusmaksuja kannetaan vain puutavaran myynnin välittämisestä, ja suomenkielisellä alueella vain yksi. Yhdistyksiä, joissa sadanneksena oli viisi, oli mainittuna vuonna 18.

Edellä sanottuun perustuen ja koska metsänhoitoyhdistysten jatkuvan toiminnan edellyttämät perustavaa laatua olevat toimenpiteet on jo yleensä saatu suoritetuiksi, komitea lausuu käsityksensä,

että metsänhoitomaksusadanneksen yläraja voidaan alentaa viiteen, ilman että metsänhoitoyhdistystoiminnan tarkoituksenmukainen toteuttaminen siitä vaarantuisi.

Ruotsin ja Norjan metsänhoitolakien asettamista velvoitteista metsänhoitajille

Kysymystä selvitellessään komitea on tutustunut myös niihin lakisääteisiin velvoitteisiin, joita läntisissä naapurimaissamme Ruotsissa ja Norjassa yksityismetsänhoitajilla on heidän metsiensä hoidon ja käytön varalta. Tällöin voidaan todeta mm. seuraavaa.

Ruotsin metsänhoitolaki kieltää metsän hävityksen sekä asettaa metsänhoitajalle ja hakkaajalle velvoitteita hakkuujälkien kuntoon saattamiseksi, kuten Suomenkin yksityismetsälaki. Tämän lisäksi Ruotsin metsänhoitolaki sisältää myös metsänhoitopakon periaatteen, jonka mukaan metsänhoitaja voidaan velvoittaa määrättyissä tapauksissa metsittämään ja kunnostamaan muustakin kuin hänen toimenpiteistään tuottamattomiksi tai vajaatuottoisiksi joutuneita metsäalueita. Lain valvonnasta ja soveltamisesta huolehti-

vat valtion toimesta asetetut ja johdetut elimet, läänittäiset Suomen metsänhoitolautakuntia vastaavat metsänhoitohallitukset (skogsvårdsstyrelse) ja näiden keskuselimenä koko maassa meidän keskusmetsäseurojamme vastaava metsähallitus (skogsstyrelse). Valvontakoneiston kustannukset suoritetaan valtion varoista. Kuitenkin on maatalouskiinteistöiltä, joiden metsämaan ja metsän osalta on veroa määrätty, suoritettava valtiolle metsänhoitomaksun muodossa menevää erikoisveroa, jonka tuotto on viime vuosina vastannut n. 40 % valtion sanottuun tarkoitukseen osoittamista määrärahoista. Metsänhoitomaksun suuruus saa olla enintään 1.5 promilleä metsämaan ja sillä kasvavan puuston arvosta. Kiinteistöt, joiden sanotunlainen „metsäarvo” jää alle 2 000 kruunua, ovat metsänhoitomaksuvelvollisuudesta vapaita. Metsänhoitomaksujen tuottona on viimeisenä 5-vuotiskautena kertynyt vuosittain n. 8 milj. kruunua, mikä käyvän kurssin mukaan vastaa n. 500 milj. Suomen markkaa.

Norjan metsänsuojelulaki kieltää myös metsän hävityksen sekä asettaa velvoitteita hakkuujälkien kuntoon saattamiseksi. Lakiin sisältyy myös määrätynlaisen hoitopakon periaate. Sen mukaan metsänhoitaja, joka hakkaa metsää myyntiä tai teollisuutta varten, on velvollinen suorittamaan metsänviljelytöitä. Tätä varten hänen on toimitettava valtion asettaman lainvalvontaviranomaisen määräysvaltaan vakuustalletus, jonka määrä on 2 % hakatun puutavaramäärän bruttoarvosta (valmistetun puutavaran hinnasta metsässä). Valvontaviranomainen määrittelee kulloinkin tehtävien metsänviljelytöiden sijoituksen ja määrän. Mikäli vakuusrahoja ei tarvitse kaikkea käyttää, palautetaan jäännös metsänhoitajalle, mutta kuitenkin ilman korkoa, jonka tuotto käytetään maksujärjestelyn hallintokuluihin sekä yleiseen metsätalouden edistämiseen ao. läänissä.

Mainitun metsänviljelymaksujen lisäksi Norjan metsänhoitajat ovat velvollisia suorittamaan metsänmyynneistään kunkin myyjän tilille talletettavaa erityistä investointimaksua. Täten kertyviä varoja saadaan käyttää vain ao. valvontaviranomaisen suostumuksella ja on ne käytettävä kulloinkin kysymyksessä olevan kiinteistön metsätaloutta palvelemaan perusparannuksiin. Valvontaviranomaisen suostumuksella varoja voidaan kuitenkin käyttää myös saman omistajan jonkin toisen

kiinteistön metsätalouden hyväksi. Maatalousministeriö (landbruksdepartement) määrää vuosittain, miten paljon investointimaksua myydyn puutavaran mittayksiköltä on talletettava. Esim. kolmena viimeisenä myyntikautena investointimaksun suuruus on, tiettyjä poikkeuksia lukuunottamatta, ollut keskimäärin n. 7 kruunua myydyltä havupuutavaran kiintokutiometriitä. Investointimaksujen korkojen tuotto, samalla tavalla kuin korot metsänviljelymaksujenkin osalta, käytetään valtion toimesta asetetun maksujärjestelyn hallintokuluihin.

Jos Suomessa olisi käytännössä Norjan metsänsuojelulakia ja investointimaksujärjestelyä vastaava sijoitusvelvollisuus, olisivat esim. myyntikautena 1955/56 maamme yksityismetsänhoitajat, v. 1957 valmistuneesta maalaisväestön taloudellista asemaa selvittävän komitean mietinnöstä ja aikaisemmin jo mainitun apulaisprof. V. Holopaisen johtamasta otantatutkimuksesta saatavien lukujen perusteella, joutuneet nykykurssin mukaan laskien sijoittamaan metsiensä hoidon vakuudeksi nykyisiä metsänhoitomaksuja vastaavan rahamäärän n. 9-kertaisena. Jo yksin tästä sijoituksesta käyttöön saamatta jääneiden korkojen määrä olisi metsänhoitajille tienynyt n. 300 milj. markan suuruista menetystä, jonka vastikkeena valtion viranomaisen taholta tuleva valvova toiminta olisi jäänyt arvoltaan perin vähäiseksi.

Edellä mainittujen lakimääräisesti vaadittujen maksujen suuruutta toisiinsa verrattaessa voidaan todeta, ettei Suomen metsänhoitajilta vaadittava metsänhoitomaksu ole ainakaan naapurimaiden metsänhoitajilta vaadittavia maksuja suurempi. Joskin metsänhoitomaksu Ruotsissa metsähehtaaria kohden jäänee alhaisemmaksi kuin Suomessa, ei se — metsänhoitoyhdistysjärjestön puuttuessa kokonaan ja maksun joutuessa metsänhoitolakia valvovan valtion viranomaisen kustannuksiin käytettäväksi — voi hyödyttää metsänhoitajaa siinä määrin kuin Suomen metsänhoitajilla on suorittamaansa maksua vastaan mahdollisuus saada edullisia palveluksia omilta metsänhoitoyhdistyksiltään. Vielä on syytä mainita, että Ruotsissa yhä yleisemmin nähdään yksityismetsien hoidon ja käytön ohjaamisessa riittämättömäksi se apu, joka nykyisellään metsänhoitajien käytettävissä on. Sen vuoksi onkin myös siellä pyrkimys metsänhoitajien oman yhdistystoiminnan

tielle lähtemisestä viime aikoina tullut pohdinnan alaiseksi.

Sanotusta huomataan, että lain määräykset ovat sekä Ruotsissa että Norjassa metsien käyttöön ja myös metsänomistajiin nähden pitemmälle menevät kuin Suomessa, koska niihin sisältyy määrätynlainen metsänhoitopakko, jota taas Suomen yksityismetsälaissa enemmän kuin metsänhoitoyhdistyslaissakaan ei ole. Niinikään on todettava, että esim. Ruotsin metsänomistajien suorittama metsänhoitomaksu menee valtion kassaan ja joutuu siten käytettäväksi Suomen metsänhoitolautakuntalaitosta vastaavan metsänhoitohallituslaitoksen toiminnan rahoittamiseen. Suomen metsänhoitolautakuntalaitoksen toiminnan rahoitukseen metsänhoitomaksuja ei käytetä, vaan rahoitus tapahtuu valtion yleisten budjettivarojen varassa, ja metsänhoitomaksut palautuvat metsänomistajien itsensä muodostamien ja hallitsemien metsänhoitoyhdistysten kautta myös heidän itsensä käyttöön. Ero metsänhoitomaksujen käytössä on siis

varsin suuri. Kun niiden käyttäjänä Ruotsissa on valtio, on maksujen käytön ohjaus Suomessa metsänomistajien omassa käsissä. Norjan kohdalla taas voidaan huomata, että joskin vaaditut sijoitukset siellä ovat metsälökohtaisia, ovat ne metsälöä kohden niin suuria, että jo yksin sijoituksista valtiolle menetettävien korkojen määrä voi lähennellä suomalaisen metsänomistajan maksettavaksi tulevaa metsänhoitomaksua.

Metsänhoitomaksuvelvollisuuden alaraja

Eduskunnalle on tehty useita aloitteita myös metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan kohottamiseksi nykyisestä 20 tuottokuutiometristä 30:een, 40:een jopa 100:aankin. Komitea on sen vuoksi suorittanut laskelman myös siitä, missä määrin eri vaihtoehdot alarajan kohottamiset vähentäisivät metsänhoitomaksuvelvollisten metsänomistajien lukumäärää. Laskelman tulos käy metsänhoitolautakuntien alueittain ja koko maassa selville seuraavasta taulukosta 4.

Laskelma täyttää metsänhoitomaksua maksavien lukumääristä¹⁾ maksuvelvollisuuden alarajan eri vaihtoehtojen mukaan, perustana v. 1955 metsänhoitomaksuvelvollisten lukumäärä

Taulukko 4

Metsänhoitolautakunta	Absoluuttiset arvot					Suhteelliset arvot				
	Maksuvelvollisten alaraja, tuottokuutiometriä					Maksuvelvollisten alaraja, tuottokuutiometriä				
	20	30	40	50	100	20	30	40	50	100
	Maksajien lukumäärä					Maksajien lukumäärä, %				
L—S	16 276	12 200	9 600	7 750	2 950	100	75	59	48	18
Sa	16 377	13 650	11 050	8 900	4 000	100	83	67	54	24
U—H	13 926	11 700	9 950	8 350	3 750	100	84	71	60	27
P—H	16 015	14 200	12 450	10 800	5 800	100	89	78	67	36
I—H	12 518	11 300	10 050	8 950	5 000	100	90	80	71	40
E—S	13 947	13 000	12 100	11 200	7 500	100	93	87	80	54
E—K	13 349	12 100	10 950	9 900	5 650	100	91	82	74	42
I—S	8 337	7 650	7 050	6 450	3 900	100	92	85	77	47
P—K	18 887	16 400	14 400	12 700	6 800	100	87	76	67	36
P—S	21 778	18 150	16 100	14 400	7 900	100	83	74	66	36
K—S	17 937	16 250	14 700	13 300	8 300	100	91	82	74	46
E—P	20 765	16 050	12 800	10 650	3 800	100	77	62	51	18
K—P	10 173	7 800	6 100	4 900	1 350	100	76	59	48	13
Ka	8 204	7 300	6 550	5 850	3 200	100	89	80	71	39
P—P	13 211	11 150	9 450	8 150	3 700	100	85	71	62	28
Ko—S	5 667	5 100	4 500	4 000	1 300	100	90	79	71	23
La	9 601	8 350	7 150	6 100	2 300	100	87	74	64	24
Suomenkiel. mhl:t ..	236 968	202 350	174 950	152 350	77 200	100	85 ²⁾	74	64	33
He	7 607	6 600	5 550	4 650	2 150	100	87	73	61	28
Va	11 393	8 700	6 800	5 400	1 200	100	76	60	47	11
Ruotsinkiel. mhl:t ..	19 000	15 300	12 350	10 050	3 350	100	81 ²⁾	65	53	18
Koko maa	255 968	217 650	187 300	162 400	80 550	100	85 ²⁾	73	63	31

1) Lukuunottamatta kuntien ja seurakuntien metsiä sekä yhteismetsiä.

2) Maksajien lukumäärällä painoitettu keskiarvo.

Laskelma osoittaa, että metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan noustessa 30 tuottokuutiometriin 15 % nykyisistä metsänhoitomaksuvelvollisista metsänomistajista jää ulkopuolelle. Nämä kaikki olisivat pienimpiä metsänomistajia. Kun heistä, täten lain vaikutuspiirin ulkopuolelle jääneistä, vain harvat oma-aloitteisesti maksaisivat metsänhoitomaksun ja sitä tietä tulisivat metsänhoitoyhdistysten asiakkaisiksi, jäisivät he silloin myös asiantuntevaa ohjausta ja neuvontaa vaille. Alarajan noustessa 40 tuottokuutiometriin ulkopuolelle jäävien määrä on 27 %, rajan ollessa 50 tuottokuutiometriä ulkopuolelle jää jo 37 % ja vihdoin alarajan ollessa 100 tuottokuutiometriä vastaava sadannes on jo peräti 69.

Komitea on metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan asiallisuutta pohtiessaan — sen lisäksi, mitä metsänhoitoyhdistyslain säätämisen yhteydessä on perusteluna sanottu — suorittanut laskelmia sekä niiden perusteella vertaillut metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajaa vastaavien maatilatalouksien kotitarvepuun kulutusta metsän tuottoon. Kotitarvepuun käytön mittalukuina on käytetty niitä puumääriä, joita valmistumisvaiheessaan olevassa, Metsäntutkimuslaitoksen prof. V. Pöntynen johdolla suoritettussa valtakunnan puunkäyttötutkimuksessa on todettu eri suurilla viljelmillä runkopuuta peltohehtaaria kohden kuluvan. Eri suuria viljelmiä vastaavat keskimääräiset metsäpinta-alat on taas johdettu v. 1950 suoritettun yleisen maatalouslaskennan metsälötilastosta. Vaikka tarkkojen laskelmien suorittaminen mainittujen lähteiden perusteella onkin osoittautunut vaikeaksi, komitea on niiden perusteella kuitenkin voinut todeta, että kotitarvepuun kulutus yleensä jää metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajaakin vastaavilla viljelmillä metsän tuotomäärää pienemmäksi ja että viljelmän suuretuessa metsäala ja siten myös sen puuntuotto suurenee yleensä enemmän kuin kotitarvepuun kulutus kasvaa.

Tässä yhteydessä komitea on käsitellyt myös kysymystä ammattiavun tarpeellisuudesta pienmetsätalouksien piirissä. Pieni metsäala ja metsäpääoma voi tulla jo yhdelläkin suunnittelemattomalla tai taitamattomalla hakkuulla turmelluksi usein vuosikymmenien ajaksi. Toiselta puolen on kokemus osoittanut, että pientiloillakin pystytään tuottoisaa metsätaloutta harjoittamaan, jopa

suhteellisesti tuottoisampaakin kuin suurtiloilla, kun vain on riittävästi harrastusta ja taitoa. Tämän omakohtaiseen hankkimiseen ei metsänomistajilla eikä varsinkaan pientilojen omistajilla ole kuitenkaan monesti mahdollisuuksia. Senpä vuoksi ja koska pientilan metsässä ei ole varaa yhteenkään virheelliseen hakkuuseen, on ammattiavun saannin mahdollisuus erittäin tarpeellista.

Komitea lausuu käsityksensä, että metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan asettamisessa 20 tuottokuutiometriin jo metsänhoitoyhdistyslakia säädettäessä on osuttu oikeaan ja hyvin perusteltavissa olevaan metsälön suuruusrajaan. Rajan asettaminen johonkin muuhun kohtaan muodostuisi mieltävaltaiseksi.

Sanottuun katsoen ja varsinkin, kun rajan korottaminen olisi omansa vaikuttamaan heikentävästi ennen kaikkea pienmetsänomistajien mahdollisuuksiin saada jatkuvaa ammattiapua, komitea ei katso voivansa suositella metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan muuttamista nykyisestäään.

Huojennuksia pienmetsänomistajille

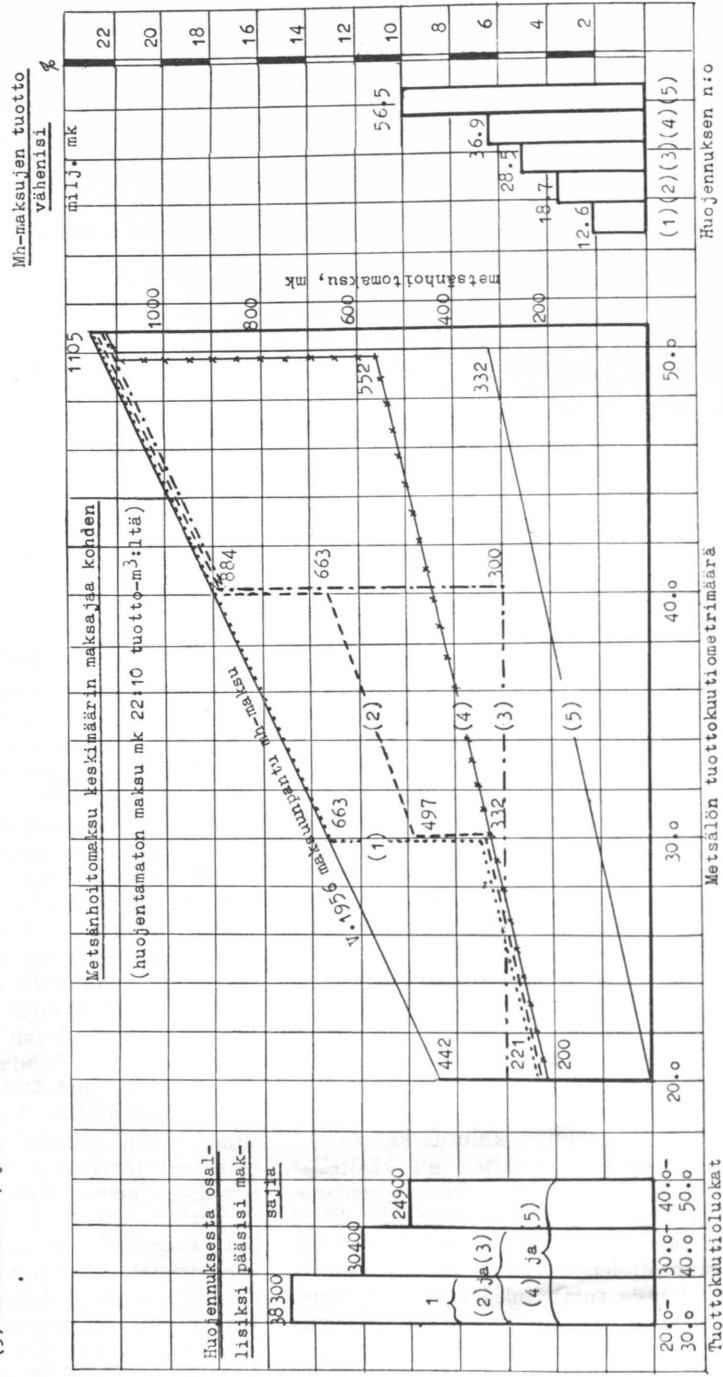
Komiteassa on kiinnitetty huomiota niihin julkisuudessa esitettyihin huomautuksiin, joiden mukaan metsänhoitomaksu kohdistuisi nykyisellään pienmetsänomistajiin suhteettoman suurena siihen hyötyyn verrattuna, mikä metsänhoitoyhdistyksestä heille on. Vaikka metsänhoitomaksu reaalisesti, kuten edellä on voitu todeta, pientiloilta yleensä jääkin niin vähäiseksi, ettei se voi järkyttää niiden taloutta, voidaan näihin huomautuksiin katsoa löytyvän perusteluakin aiheita. Näin siitä huolimatta, että kokemus on osoittanut metsähehtaaria kohden laskettavien kustannusten tulevan metsänhoitoyhdistykselle pientilojen kohdalla kalliimmaksi kuin suuremmilla metsätalouksyksiköillä. Perusteluna mainituille huomautuksille voidaan pitää ennen kaikkea sitä, että pienmetsänomistajat tarvitsevat metsänhoitoyhdistyksen edullista ammattiapua metsäntuotteittensa myyntiin liittyvissä tehtävissä harvemmin kuin suurempien metsälöiden omistajat. Kun ammattiavun käyttö vielä nykyisellään suurimmalta osalta kohdistuu sanottuihin tehtäviin, komitea katsoo niin ollen, että kohtuullista olisi sallia pienmetsänomistajille huojennusta metsänhoitomaksun maksamisessa.

Vertailuja eri tavoin lasketuista huojennuksista metsänhoitomaksuihin v. 1956

(Piiros 8)

Huojennusten vaihtoehdot

- (1) Metsälöiltä, joiden tuotto on 20.0-30.0 t-m³, maksettaisiin puoli mh-maksua.
 (2) A: kuten huojennus (1). lisäksi B: metsälöiltä, joiden tuotto on 30.0-40.0 t-m³, maksettaisiin 3/4 mh-maksua.
 (3) Metsälöiltä, joiden tuotto on 20.0-40.0 t-m³, maksettaisiin 300 mk maksajaa kohden.
 (4) Metsälöiltä, joiden tuotto on 20.0-50.0 t-m³, maksettaisiin puoli mh-maksua.
 (5) Metsälöiltä, joiden tuotto on 20.0-50.0 t-m³, maksettaisiin puoli mh-maksua ja sekin vain yli 20 t-m³:n meneviltä tuoton osalta.

Komitea on tehnyt laskelmia oheisessa piirroksessa 8 ja sitä seuraavissa taulukoissa 5—9 käsiteltyjen erilaisten mahdollisten huojennusten aiheuttamista alennuksista metsänhoitomaksuihin sekä niiden vaikutuksesta metsänhoitomaksujen tuottoihin v. 1956.

Arviolaskelma muutoksista metsänhoitomaksuihin v. 1956, jos ne olisi sadanneksia muuttamatta määrätty siten, että metsälöiltä, joiden tuotto oli enintään 30 t-m³, olisi kannettu vain puolet täydestä mh-maksusta

Taulukko 5

Metsänhoitolautakunta	V. 1956 oli täyden mh-maksun		Huojennuksen piiriin (20—30 t-m ³) kuuluvien metsälöiden		Huojennus metsälöä kohden, mk		Vähennys mh-maksujen tuottoon	
	maksajien luku	tuotto milj. mk	lukumäärä	%-osuus mh-maksun alaisista	alarajan (20 t-m ³) kohdalla	ylärajan (30 t-m ³) kohdalla	1 000 mk	%
1	2	3	4	5	6	7	8	9
L—S	16 483	37.3	4 050	25	288	432	1 417	3.8
Sa	16 952	43.0	2 750	16	286	429	1 287	3.0
U—H	14 171	40.6	2 200	16	273	410	974	2.4
P—H	15 986	43.4	1 800	11	242	363	738	1.7
I—H	12 888	37.5	1 200	9	233	350	525	1.4
E—S	14 219	36.6	950	7	165	248	293	0.8
E—K	13 936	32.7	1 250	9	235	353	491	1.5
I—S	8 946	20.4	700	8	185	278	204	1.0
P—K	18 864	30.6	2 500	13	146	219	490	1.6
P—S	22 610	40.9	3 650	16	156	234	736	1.8
K—S	18 938	46.5	1 700	9	183	275	465	1.0
E—P	20 834	35.2	4 700	23	257	386	1 514	4.3
K—P	10 329	17.9	2 400	23	261	392	730	4.1
Ka	9 081	12.7	900	10	162	243	203	1.6
P—P	13 489	22.4	2 050	15	202	303	582	2.6
Ko—S	5 851	8.0	550	9	135	203	88	1.1
La	9 443	11.4	1 250	13	160	240	224	2.0
Yhteensä	243 020	516.9	34 600	14.2	210	315	10 961	2.1
He	7 630	30.9	1 000	13	353	530	773	2.5
Va	11 648	16.0	2 700	23	276	414	912	5.7
Yhteensä	19 278	46.9	3 700	19.2	315	472	1 685	3.6
Kaikkiaan	262 298	563.8	38 300	14.6	221	332	12 646	2.2

V. 1956, jolloin koko maan metsänhoitomaksusadannesten keskiarvo oli 3.0, oli metsänhoitomaksu tuottokuutiometriä kohden keskimäärin mk 22: 10. Maksuvelvollisuuden alarajalla (20 tuottokuutiometriä) oli maksun suuruus siten keskimäärin 442 mk maksajaa kohden, 30 tuottokuutiometriin kohdalla 663 mk, 40 tuottokuutiometriin kohdalla 884 mk ja 50 tuottokuutiometriin kohdalla vastaavasti 1 105 mk.

Edellä mainitussa piirroksessa sekä taulukoissa käsitellyistä maksuhuojennusten vaihtoehdoista selviää mm. seuraavaa.

Vaihtoehto 1 (taulukko 5) esittää tapausta, jolloin metsänhoitomaksuvelvolliselle, jonka

omistaman tai hallitseman metsämaan vuotuinen puuntuotto ei nouse yli 30 tuottokuutiometriin, lopullisesti maksettavaksi määrättäisiin vain puolet hänelle ao. metsänhoitoyhdistyksen alueella yleisten laskemisperusteiden mukaan määräytyvästä täydestä metsänhoitomaksusta. Kaikilta sitä suuremmilta metsälöiltä kannettaisiin metsänhoitomaksu alentamattomana. — Maksuvelvollisuuden alarajalla maksun huojennus olisi siten v. 1956 ollut keskimäärin 221 mk maksajaa kohden ja 30 tuottokuutiometriin kohdalla vastaavasti 332 mk, 31 tuottokuutiometriin kohdalla maksu olisi ollut 685 mk ja kohonnut edelleen täysimääräisenä metsälön tuoton mu-

Arviolaskelma huojennuksista metsänhoitomaksuihin v. 1956, jos tuottokuutiolukuja 20—30 vastaaville metsälöille olisi asetettu vain puolet täydestä mh-maksusta ja tuottokuutiolukuja 30—40 vastaaville metsälöille $\frac{3}{4}$ niille lasketusta täydestä mh-maksusta

Taulukko 6

Metsänhoito lautakunta	Maksuhuojennuksen piiriin kuuluvia metsälöitä				Huojennus metsälöä kohden, mk				Vähennys mh-maksujen tuottoon	
	t-m ³ -luokissa		yhteensä kpl	% mh-maks. alaisista metsälöistä	t-m ³ -määrän ollessa				1 000 mk	%
	20—30 A kpl	30—40 B kpl			A		B			
	20 t-m ³	30 t-m ³	30+ t-m ³	40 t-m ³	1000 mk	%	10	11		
L—S	4 050	2 601	6 650	40	288	432	216	288	1 980	5.3
Sa	2 750	2 600	5 350	32	286	429	215	286	1 930	4.5
U—H	2 200	1 750	3 950	28	273	410	205	273	1 460	3.6
P—H	1 800	1 750	3 550	22	242	363	182	242	1 130	2.6
I—H	1 200	1 250	2 450	19	233	350	175	233	750	2.0
E—S	950	900	1 850	13	165	248	124	165	400	1.1
E—K	1 250	1 150	2 400	17	235	353	176	235	720	2.2
I—S	700	600	1 300	15	185	278	139	185	270	1.3
P—K	2 500	2 000	4 500	24	146	219	110	146	730	2.4
P—S	3 650	2 050	5 700	25	156	234	117	156	1 140	2.8
K—S	1 700	1 550	3 250	17	183	275	137	183	930	2.0
E—P	4 700	3 250	7 950	38	257	386	193	257	2 110	6.0
K—P	2 400	1 700	3 100	30	261	392	196	261	1 090	6.1
Ka	900	750	1 650	18	162	243	122	162	290	2.3
P—P	2 050	1 700	3 750	28	202	303	152	202	850	3.8
Ko—S	550	600	1 150	20	135	203	101	135	140	1.8
La	1 250	1 200	2 450	26	160	240	120	160	370	3.2
Yhteensä	34 600	27 400	61 000	25.1	210	315	158	210	16 290	3.2
He	1 000	1 050	2 050	27	353	530	265	353	1 080	3.5
Va	2 700	1 900	4 600	40	276	414	207	276	1 280	8.0
Yhteensä	3 700	2 950	6 650	34.5	315	472	236	315	2 360	5.0
Kaikk.	38 300	30 350	67 650	26.4	221	332	166	221	18 650	3.3

kaan. Huojennuksesta osalliseksi olisi pääsyt n. 38 000 metsänomistajaa ja metsänhoitomaksujen tuotto olisi vähentynyt n. 13 milj. markalla eli 2.2 %:lla.

Vaihtoehto 2 (taulukko 6) esittää tapausta, jolloin metsänhoitomaksuna 30 tuottokuutiometriin saakka kannettaisiin vain puolet täydestä maksusta, kuten edellisessäkin tapauksessa, ja 30—40 tuottokuutiometriin metsälöiltä $\frac{3}{4}$ täydestä maksusta, 40 tuottokuutiometriin ylittävät metsälöt maksaisivat täyden metsänhoitomaksun. — Huojennukset v. 1956 olisivat 20—30 tuottokuutiometriin välillä olleet samat kuin edellä vaihtoehdossa 1; 31 tuottokuutiometriin kohdalla huojennus olisi ollut 171 mk ja metsänhoitomaksuksi olisi jäänyt 514 mk, 40 tuottokuutiometriin kohdalla alennus vastaavasti olisi ollut 221 mk

ja metsänhoitomaksuksi olisi jäänyt 663 mk keskimäärin maksajaa kohden; 40 tuottokuutiometriin rajalta maksu olisi täysimääräisenä noussut 884 markkaan ja kohonnut siitä edelleen metsälön tuoton lisäystä vastaavasti. Huojennuksista osalliseksi olisi pääsyt n. 68 000 metsänomistajaa ja metsänhoitomaksujen tuotto olisi vähentynyt n. 19 milj. markalla eli 3.3 %:lla.

Vaihtoehto 3 (taulukko 7) esittää tapausta, jolloin metsänhoitomaksu 20—40 tuottokuutiometriin suuruusluokissa olisi 300 mk metsälöä kohden ja täysi metsänhoitomaksu määrättäisiin vasta 40 tuottokuutiometriin määrän ylittävälle metsälöille. — Metsänhoitomaksu olisi huojennuksen oikeutettujen metsälöiden ylärajan ylityskohdassa v. 1956 kohonnut sanotusta minimistä 300 markasta

Arviolaskelma huojennuksista metsänhoitomaksuihin v. 1956, jos ne olisi mh-maksusadanneksia muuttamatta määrätty siten, että metsälöillä, joiden tuotto oli 20.0—40.0 t-m³, olisi maksuiksi asetettu 300 mk, muiden metsälöiden maksujen jäädessä ennalleen

Taulukko 7

Metsänhoitolautakunta	V. 1956 oli täyden mh-maksun		Huojennuksesta osalliseksi olisi päässyt metsälöitä		Huojennus metsälöä kohden, mk t-m ³ määrän ollessa		Mh-maksujen tuotto olisi vähentynyt	
	maksajien luku	tuotto, milj. mk	luku	%	20.0 m ³	40.0 m ³	milj. mk	%
L—S	16 483	37.3	6 650	40	276	852	3.1	8.3
Sa	16 952	43.0	5 350	32	272	844	3.6	8.3
U—H	14 171	40.6	3 950	28	246	792	2.7	6.7
P—H	15 986	43.4	3 550	22	184	668	1.9	4.4
I—H	12 888	37.5	2 450	19	166	632	1.3	3.5
E—S	14 219	36.6	1 850	13	30	360	0.5	1.4
E—K	13 936	32.7	2 400	17	170	640	1.2	3.6
I—S	8 946	20.4	1 300	15	70	440	0.3	1.4
P—K	18 864	30.6	4 500	24	0 ¹⁾	284	0.6	2.1
P—S	22 610	40.9	5 700	25	12	324	1.3	3.1
K—S	18 938	46.5	3 250	17	66	432	0.8	1.8
E—P	20 834	35.2	7 950	38	214	728	3.1	8.7
K—P	10 329	17.9	3 100	30	222	744	2.0	11.4
Ka	9 081	12.7	1 650	18	24	348	0.3	2.1
P—P	13 489	22.4	3 750	28	104	508	1.3	5.7
Ko—S	5 851	8.0	1 150	20	0 ¹⁾	240	0.1	0.8
La	9 443	11.4	2 450	26	20	340	0.3	2.3
Yhteensä	243 020	516.9	61 000	25.1	120	540	24.3	4.7
He	7 630	30.9	2 050	27	406	1 112	2.2	7.1
Va	11 648	16.0	4 600	40	252	804	2.0	12.2
Yhteensä	19 278	46.9	6 650	34.5	329	958	4.2	8.8
Kaikkiaan	262 298	563.8	67 650	26.4	142	584	28.5	5.1

1) Metsänhoitolautakunnan toimialueella oli metsälöitä, joiden mh-maksu oli alle 300 mk.

884 markkaan. Huojennuksesta osalliseksi olisi pääsyt n. 68 000 metsänomistajaa ja metsänhoitomaksujen tuotto olisi alentunut n. 29 milj. markalla eli 5.1 %:lla.

Vaihtoehto 4 (taulukko 8) osoittaa tapausta, jolloin kaikille metsänhoitomaksuvelvollisille aina 50 tuottokuutiometriin saakka määrättäisiin metsänhoitomaksuksi vain puolet täydestä maksusta; täysi maksu määrättyisi vasta 50 tuottokuutiometriä ylittävälle metsälöille. — Maksuvelvollisuuden alarajalta (20 tuottokuutiometriä) aina 30 tuottokuutiometriin määrään huojennus olisi v. 1956 vaihdellut keskimääräluvuina 221—332 mk maksajaa kohden, 40 tuottokuutiometriin kohdalla se olisi ollut 442 mk ja 50 tuottokuutiometriin kohdalla 553 mk, huojennuksen lakatessa tässä kohdassa metsänhoitomaksu olisi nous-

sut kaksinkertaiseksi. Huojennuksesta olisi osalliseksi pääsyt n. 94 000 metsänomistajaa ja metsänhoitomaksujen tuotto olisi vähentynyt n. 37 milj. markalla eli 6.5 %:lla.

Vaihtoehto 5 (taulukko 9) esittää tapausta, jolloin metsälöiltä, joiden vuosittainen puuntuotto on 20—50 kuutiometriä, metsänhoitomaksuna määrättäisiin maksettavaksi vain puolet metsälölle määrättyvästä täydestä metsänhoitomaksusta siltä tuoton osalta, mikä ylittää 20 tuottokuutiometriä. — Metsänhoitomaksu olisi v. 1956 tullut maksuvelvollisuuden alarajalla (esim. 21 tuottokuutiometriin kohdalla) olemaan keskimäärin 11 mk maksajaa kohden ja huojennuksen oikeutettujen ylärajan (50 tuottokuutiometriä) kohdalla keskimäärin 332 mk, huojennuksen ollessa tässä vastaavassa kohdassa 773 mk.

Arviolaskelma huojennuksista metsänhoitomaksuihin v. 1956, jos ne olisi mh-maksusadanneksia muuttamatta määrätty siten, että kaikille metsälöille, joiden tuotto oli enint. 50 t-m³, olisi määrätty vain puoli mh-maksua

Taulukko 8

Metsänhoitolahtakunta	V. 1956 oli täyden mh-maksun		Huojennuksesta osalliseksi olisi päässyt metsälöitä		Huojennus metsälöä kohden, mk ¹⁾ t-m ³ määrän ollessa		Mh-maksujen tuotto olisi vähentynyt	
	maksajien luku	tuotto milj. mk	luku	%	20.0 m ³	50.0 m ³	milj. mk	%
L—S	16 483	37.3	8 530	52	288	720	4.8	10.7
Sa	16 952	43.0	7 480	44	286	715	4.0	9.2
U—H	14 171	40.6	5 580	39	273	683	2.6	6.4
P—H	15 986	43.4	5 210	33	242	605	2.0	4.5
I—H	12 888	37.5	3 570	28	233	583	1.3	3.5
E—S	14 219	36.6	2 750	19	165	412	0.8	2.1
E—K	13 936	32.7	3 450	25	235	588	2.2	3.7
I—S	8 946	20.4	1 890	21	185	463	0.6	2.7
P—K	18 864	30.6	6 190	33	146	364	1.6	5.2
P—S	22 610	40.9	7 380	33	156	390	2.0	5.0
K—S	18 938	46.5	4 630	24	183	458	1.4	3.0
E—P	20 834	35.2	10 110	49	257	643	4.1	11.6
K—P	10 329	17.9	5 270	51	261	653	2.4	13.2
Ka	9 081	12.7	2 350	26	162	405	0.6	4.6
P—P	13 489	22.4	5 060	38	202	505	1.7	7.4
Ko—S	5 851	8.0	1 670	29	135	338	0.5	5.7
La	9 443	11.4	3 500	37	160	400	0.9	7.8
Yhteensä	243 020	516.9	84 620	34.8	210	525	32.7	6.3
He	7 630	30.9	2 960	39	353	883	1.8	5.9
Va	11 648	16.0	5 990	51	276	690	2.4	15.0
Yhteensä	19 278	46.9	8 950	46.4	315	787	4.2	9.0
Kaikkiaan	262 298	563.8	93 570	35.7	221	553	36.9	6.5

1) Kun maksuhuojennus olisi puoli mh-maksua, olisivat maksuunpantava mh-maksu ja huojennus olleet yhtä suuret.

Huojennuksesta osalliseksi olisi päässyt n. 94 000 metsänomistajaa ja metsänhoitomaksujen tuotto olisi vähentynyt n. 57 milj. markalla eli 10.0 %:lla.

Mitä näiden eri vaihtoehtojen huojennusten yksityiselle metsänhoitomaksun maksajalle tuomaan reaaliselle merkitykseen tulee, on todettava, että se suurintakin huojennusta edustavassa vaihtoehdossa jää keskimäärin 200—725 markan raja-arvojen välille. Lisäksi on huomattava, että myönnettävät huojennukset eivät voi muodostua tarkoitustaan vastaaviksi, jos metsänhoitomaksu huomattavalle määrälle metsänomistajia muodostuu niin vähäiseksi, ettei se vastaa maksuunpantosta, perimisestä ja tilittamisestä aiheutuvia kustannuksia.

Vaihtoehdon 5 soveltaminen jo yksin edellä mainitusta syystä muodostuisi tarkoitustaan vastaamattomaksi. Kun se lisäksi olisi omansa vähentämään metsänhoitomaksujen tuottoa koko maassa kymmenesosalla ja useiden metsänhoitolahtakuntien alueilla, joilla metsänhoitoyhdistysten tarkoituksenmukainen toiminta jo tähänastisillakin maksuilla on kohdannut vaikeuksia, paljon enemmänkin, ei vaihtoehdon soveltamiseen komitean käsityksen mukaan ole varaa. Lisäksi komitea katsoo, ettei huojennusten ulottamiselle enää metsälöihin, joilla metsän tuotto jo huomattavasti ylittää kotitarvepuun käytön, ole riittäviä perusteitakaan.

Myös tutkittujen vaihtoehtojen 3 ja 4 käytäntöön soveltaminen johtaisi koko maassa,

Arviolaskelma huojennuksista metsänhoitomaksuihin v. 1956, jos ne olisi mh-maksusadanneksia muuttamatta määrätty siten, että kaikilta metsälöiltä, joiden tuotto oli enintään 50.0 t-m³, olisi (1) vähennetty 20 t-m³ vastaava mh-maksu ja (2) yli 20 t-m³:n menevän tuoton osalta olisi määrätty vain puoli mh-maksua

Taulukko 9

Metsänhoitolahtakunta	V. 1956 oli täyden mh-maksun		Huojennuksesta osalliseksi olisi päässyt metsälöitä		Metsälöä kohden tuleva				Mh-maksujen tuotto olisi vähentynyt					
	maksajien luku	tuotto milj. mk	luku	%	mh-maksu		huojennus		otsikossa olevan (1) kohdan johdosta		(2) kohdan johdosta		Yhteensä	
					t-m ³ määrän ollessa				milj. mk	%	milj. mk	%	milj. mk	%
	50.0 m ³ mk	50.1 m ³ mk	20.0 m ³ mk	50.0 m ³ mk	10	11	12	13						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
L—S ...	16 483	37.3	8 530	52	432	1 443	576	1 008	5.0	13.3	1.5	4.1	6.5	18.4
Sa	16 952	43.0	7 480	44	429	1 433	572	1 001	4.6	10.7	1.6	3.8	6.2	14.5
U—H ..	14 171	40.6	5 580	39	410	1 368	546	955	3.1	7.6	1.1	2.6	4.2	10.2
P—H ..	15 986	43.4	5 210	33	363	1 212	484	847	2.2	5.0	0.8	1.9	3.0	6.9
I—H ..	12 888	37.5	3 570	28	350	1 167	466	815	1.5	4.1	0.6	1.5	2.1	5.6
E—S ..	14 219	36.6	2 750	19	248	827	330	578	0.9	2.5	0.3	0.9	1.2	3.4
E—K ..	13 936	32.7	3 450	25	353	1 177	470	822	1.4	4.3	0.5	1.5	1.9	5.8
I—S ...	8 946	20.4	1 890	21	278	627	370	347	0.6	3.1	0.2	1.2	0.8	4.3
P—K ...	18 864	30.6	6 190	33	219	731	292	511	1.9	6.1	0.6	2.1	2.5	8.2
P—S ...	22 610	40.9	7 380	33	234	782	312	546	2.5	6.2	0.8	1.9	3.3	8.1
K—S ..	18 938	46.5	4 630	24	275	917	366	640	1.6	3.5	0.6	1.2	2.2	4.7
E—P ..	20 834	35.2	10 110	49	385	1 283	514	896	5.0	14.2	1.6	4.4	6.6	18.6
K—P ..	10 329	17.9	5 270	51	392	1 308	522	913	2.9	16.0	0.9	5.1	3.8	21.1
Ka	9 081	12.7	2 350	26	243	812	324	568	0.7	5.4	0.2	1.9	0.9	7.3
P—P ..	13 489	22.4	5 060	38	303	1 012	404	707	2.0	8.9	0.6	3.0	2.6	11.9
Ko—S ..	5 851	8.0	1 670	29	203	676	270	473	0.5	6.6	0.2	2.4	0.7	9.0
La	9 443	11.4	3 500	37	240	802	320	560	1.0	9.0	0.3	3.2	1.3	12.2
Yht.	243 020	516.9	84 620	34.8	315	1 052	420	735	37.4	7.2	12.4	2.4	49.8	9.6
H ₁	7 630	30.9	2 960	39	530	1 769	706	1 236	2.1	6.8	0.8	2.5	2.9	9.3
Vat.	11 648	16.0	5 990	51	414	1 383	552	966	2.9	18.3	0.9	5.8	3.8	24.1
Yht.	19 278	46.9	8 950	46.4	472	1 576	629	1 102	5.0	10.7	1.7	3.7	6.7	14.4
Kaikk.	262 298	563.8	93 570	35.7	332	1 105	442	773	42.4	7.5	14.1	2.5	56.5	10.0

mutta erityisesti Pohjanmaalla sekä maan lounaisosissa niin suuriin metsänhoitomaksujen tuottojen vähentymisiin, etteivät nämäkään vaihtoehdot komitean käsityksen mukaan metsänhoitoyhdistyslain tarkoituspäriä vaarantamatta voi tulla kysymykseen.

Vaihtoehtoihin 1 ja 2 sisältyvien huojennusten huomioimiseen komitea sen sijaan katsoo olevan perusteltua aihetta, koska niiden piiriin jäävillä tiloilla metsän tuotosta vain suhteellisen vähäinen osa jää rahatuloa antavaksi. Vaihtoehdon 2 kohdalla kuitenkin on todettava, että metsänhoitomaksujen tuottojen vähennykset varsinkin Pohjanmaalla sekä Lounais-Suomessa ja Satakunnassa tulisivat niin huomattaviksi, että varsin monet metsänhoitoyhdistykset eivät nykyisten, toiminnan tehon kannalta tarkoituksenmukaisiksi osoitautuneiden toiminta-alueittensa puitteissa

pystyisi palveluksessaan pitämään yhtäkään vakinaista neuvojaa. Vaihtoehtoon sisältyvän kahden huojennusportaan käyttäminen tulisi Maalaiskuntien Liitosta saadun asian-tuntijalausnon mukaan aiheuttamaan myös kunnille metsänhoitomaksujen määräämisessä siinä määrin lisätyötä, että lain edellyttämää nykyistä 2 %:n palkkiota olisi korotettava. Tämä tietäisi metsänhoitoyhdistyksille tulevan metsänhoitomaksujen tuoton vähenemistä, mikä taas puolestaan johtaisi metsänhoitomaksusadannesten korottamiseen. Kun lisäksi se markkamääräinen huojennus, jonka 1/4:n suuruinen alennus yksityiselle maksajalle tuo, on suuruudeltaan käytännössä varsin merkityksetön,

komitea päätyy suosittelemaan vaihtoehtoon 1 sisältyvän huojennusperiaatteen mukaista muutosta lakiin. Tä-

män mukaan sellaisten metsänomistajien, joiden metsämaan vuotuinen puuntuotto ei nouse yli 30 kuutiometrin, lopullisesti maksettavaksi tulisi määrätä vain puolet heille yleisten laskeisperusteiden mukaan määräytyvästä täydestä metsänhoitomaksusta.

Neljännesmaksuoikeus

Komitea on kiinnittänyt huomiota myös niihin esityksiin, joiden tarkoituksena on ollut, poistamalla laista mahdollisuudet ns. neljännesmaksuoikeuden saantiin, määrätä kaikkien vähintään 20 tuottokuutiometriä tuottavien metsälöiden omistajille täysi metsänhoitomaksu.

Tällöin on todettava, että esim. 31. 8. 1958 oli neljännesmaksuoikeus voimassa kaikkiaan 660:lla eri metsänomistajalla ja jakautuivat myönnetty oikeudet sekä niitä vastaavat metsäpinta-alat omistajaryhmittäin seuraavasti.

Yksityismetsänomistajat:

Metsäammattimiehet	....	181 kpl	
Muut yksityiset	280	„	461 kpl 157 481 ha
Yhteismetsät	.....	40	„ 53 795 „
Seurakunnat	.....	18	„ 15 347 „
Kunnat	.....	42	„ 73 081 „
Puutavarayhtiöt	.....	50	„ 1 496 905 „
Muut yhtymät	.....	49	„ 45 601 „
Yhteensä		660 kpl	1 842 210 ha

Edellä olevasta huomataan, että myönnettujen neljännesmaksuoikeuksien luku vastaa täyttä metsänhoitomaksua suorittavien metsänomistajien luvusta vain 0,3 % ja tästä taas varsinaisten yksityismetsänomistajien määrä vain vajaan kolmanneksen.

Neljännesmaksujen kokonaistuotto v. 1957 oli 35,2 milj. mk. Kun tästä määrästä valtion metsien osalta kertyi 15,1 milj. mk eli 43 %, jäi yksityisluontoisten metsien osuudeksi 20,1 milj. mk eli 57 %.

Metsänhoitoyhdistyslain tarkoituksena on kohottaa kaikkien metsänomistajien ammatitietoa ja -taitoa, ohjata ja kehittää heidän metsiensä hoitoa ja käyttöä sekä järjestää sitä varten metsänomistajien käytettäväksi ammattimiesten apua. Toiselta puolen on huomattava, että koska lain tarkoitus voidaan saavuttaa myös muulla tavoin kuin metsänhoitoyhdistysten kautta, ei tehtävää ole voitu eikä komitean käsityksen mukaan ole asiallista vastaisuudessaan saattaa metsänhoito-

yhdistyksen yksinoikeudeksi enemmän kuin velvollisuudeksiakaan. Tämän vuoksi ei voida pitää asiallisena, että nekin, jotka esim. metsäalujensa suuruuden vuoksi katsovat tarkoituksenmukaiseksi hankkia palvelukseensa omia ammattimiehiä ja jotka samalla myös toteuttavat metsissängsä hyvää metsänhoitoa, veloitettaisiin osallistumaan metsänhoitoyhdistysten ylläpitämiseen täysin maksuin.

Tällaisia metsänomistajia ovat ennen muuta valtio ja suuret puutavarayhtiöt sekä eräät muut suuria metsäalueita omistavat yhteisöt. Näiden vetäminen metsänhoitoyhdistysten välittömään piiriin olisi komitean käsityksen mukaan omansa luomaan myös tilanteita, joissa näiden ja varsinaisten yksityismetsänomistajien edut saattaisivat joutua ristiriitaan. Suurina metsänomistajina ja yhteisöinä nämä käyttäisivät metsänhoitoyhdistysten edullisesta ammattiavusta niin suuren osan, että siitä muut metsänomistajat joutuisivat kärsimään. Kun niillä ei ole myöskään mahdollisuutta metsiensä hoidossa käyttää hyväksi sitä omistajan henkilökohtaista panosta, joka varsinaisten yksityismetsänomistajien kohdalla on luonteenomaista, on niille oman vakinaisen ammattimiehistön palkkaaminen sekä väittämätöntä että tarkoitustaan vastaavaa. Toiselta puolen kautta maan yhtenäisenä ulottuvasta metsänhoitoyhdistystoiminnasta on kuitenkin siinä määrin välillistä hyötyä myös edellämäinuilte metsänomistajille, että lain määräys, jolla nämä on saatettu osamaksuin kannattamaan metsänhoitoyhdistystoimintaa, on asiallisin perustein puollettavissa. Kun on olemassa myös joukko sellaisia yksityisiä metsänomistajia, jotka joko itse pätevinä ammattimiehinä hoitavat hyvin metsiängsä, näistä myös toimeentulonsa saaden, tai jotka metsäalujensa laajuuden vuoksi katsovat kannattavammaksi oman metsäammattimiehen palkkaamisen, ei heiltäkään voitane mahdollisuutta neljännesmaksuoikeuden saantiin kieltää.

Puheena olevan lainkohdan soveltamisessa on tuottanut vaikeuksia neljännesmaksuoikeuden saannin edellytyksenä olevan sen määräyksen epätarkkuus, joka koskee metsäammattimiehen käyttöä. Tästä johtuen neljännesmaksuhakemuksissa esitetty ammattimiesten käytön tehokkuus on vaihdellut tehtävään päätoimisina palkatuista tilapäisiin, jopa näennäisesti nimettyihin ammattimie-

hiin. Kun sanottu on ollut myös omansa johtamaan hakemusten ratkaisussa erilaisiin päätöksiin, komitea katsoo olevan aiheellista selventää lain määräystä siten, että ns. ammattimiesehto neljännesmaksuoikeutta myönnettäessä olisi katsottava täytetyksi vasta silloin, kun kulloinkin kysymyksessä olevaa metsää hoidetaan hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti tehtävässä päätoimisina työskenteleviä metsäammattimiehiä käyttäen. Täten tiukentuvankin määräyksen on katsottava olevan sopusoinnussa metsänhoitoyhdistyslain hengen kanssa. Määritelmän muuttaminen johtaa myös siihen, että neljännesmaksuoikeuden piiriin mahdolliseksi jäisivät vain ne metsänomistajat, joilla muutenkin on palveluksessa ammattimiehiä tai jotka itse ammattimiehinä saavat toimeentulonsa omasta metsä- ja maataloudestaan.

Tässä yhteydessä komitea katsoo olevan syytä korostaa, että täydellisinkään metsäam-

mattimiesehdon täyttäminen ei yksin riitä neljännesmaksuoikeuden saannin perusteeksi, vaan hyvän metsänhoidon vaatimusta on siinä aina pidettävä pääperusteena.

Edellä sanotun perusteella komitea lausuu käsityksensä, että neljännesmaksuoikeus valtion lukuun hoidettavan ja käytettävän metsämaan osalta hakemukset ja oikeuden saantimahdollisuus hakemuksesta muunkin metsämaan osalta olisi laissa säilytettävä. Hakemuksen hyväksytyksi tulemisen edellyttämää metsäammattimiehen käyttöä tarkoitettavaa määräystä olisi kuitenkin täsmennettävä siten, että määräys voidaan katsoa täytetyksi vasta silloin, kun metsää hoidetaan hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti tehtävässä päätoimisina työskenteleviä metsäammattimiehiä käyttäen.

LAIN YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

Edellä esitettyjen yleisperustelujen mukaisesti komitea ehdottaa muutoksia seuraaviin metsänhoitoyhdistyksistä 17. 11. 1950 annetun lain pykälisiin ja esittää näiden muutosehdotusten johdosta vielä erikseen seuraavaa.

3 §.

Pykälä sisältää määräykset siitä, miten metsänomistaja tulee metsänhoitoyhdistyksen jäseneksi. Metsänhoitoyhdistyksen jäseniksi ovat nykyisin oikeutettuja pääsemään kaikki metsänhoitoyhdistyksen alueella metsämaata omistavat tai hallitsevat ja siitä täyttä metsänhoitomaksua tai sitä vastaavaa maksua metsänhoitoyhdistykselle suorittavat metsänomistajat. Jäsenyys on siten kaikille sitä haluaville metsänomistajille täysin esteetön. Metsänhoitoyhdistyksissä yleensä vallitsevan käytännön mukaan kaikki metsänhoitomaksua suorittavat metsänomistajat ovat myös tasavertaisessa asemassa yhdistyksen tarjoaman neuvonnan ja ammattiavun saantiin nähden riippumatta siitä, ovatko he ilmoittautuneet jäseniksi vai ei. Vaikka metsän-

hoitomaksun suorittanut metsänomistaja tulisi metsänhoitoyhdistyksen jäseneksi ilman omaa pyyntöään, ei tällainen jäseneksi tulo ja jäsenyys toisi mitään uutta etua metsänomistajille. Sen sijaan seuraisi siitä vain monia sekä juriidisia että käytännöllisiä vaikeuksia metsänhoitoyhdistysten asioiden hoidolle. Tästä syystä komitea katsoo, että jäsenyyden määrittelyn periaate on säilytettävä entisellään.

Jotta metsänomistajilla ei olisi aiheutta epäilyyn, että metsänhoitoyhdistyksen jäsenyys toisi tullessaan joitakin lisämaksuja, komitea esittää pykälään sanan „oikeutettuja” jälkeen selventävän lisäyksen „ilman lisämaksuja”.

Koska komitea myöhemmin esittää lain 8 §:n kohdalla pienmetsänomistajille määrättyyn rajaan saakka alennusta metsänhoitomaksun suorittamisessa, tarvitaan lain 3 §:ään myös sitä vastaava lisäys ja muutos, jolloin pykälän loppuosan, sanasta „metsänhoitomaksun” tulisi kuulua „samoin kuin myös ne, jotka tämän lain 8 pykälän mukai-

sesti suorittavat metsänhoitomaksunaan vain puolet heille lasketusta täydestä metsänhoitomaksusta. Samanlainen oikeus on myös niillä metsänomistajilla, joille metsämaansa tuoton pienuuden vuoksi ei määrätä metsänhoitomaksua, vaan jotka suorittavat vuosittain metsänhoitoyhdistykselle puolet heidän metsämaansa tuoton perusteella ja tämän lain yleisten määräysten mukaan laskettavasta metsänhoitomaksusta”.

8 §.

Pykälä sisältää metsänhoitomaksuvelvollisuuteen ja metsänhoitomaksun määrittelyyn liittyvät säännökset. Komitean käsityksen mukaan metsänhoitoyhdistyslakiin nojaavalla metsänhoitoyhdistystoiminnalla voidaan käytännöllisimmin ja halvimmin kustannuksin turvata yli neljännesmiljoonan, keskimäärin vain 43 hehtaaria käsittävien varsinaisten yksityismetsälöittemme asiantuntija-avun jatkuva saanti. Tämä on erityisen merkityksellinen varsinkin pienmetsälöille, joilla tuottoisan metsätalouden harjoittaminen vaatii erittäin suurta tarkkuutta ja taitoa. Toiselta puolen voidaan todeta, että metsänhoitomaksu yleensä maatilatalouksiin liittyvillä pienmetsälöillämme jää varsin vaatimattomiin summiin ja että se myös tilan rahan käytössä edustaa vähäistä osaa. Tämän vuoksi ja kun komitea on todennut, että metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajan määrittämisessä 20 tuottokuutiometriksi on osuttu siihen kohtaan, josta alkaen maatilatalouksiemme metsälöiltä alkaa liieta puuta yli kotitarpeen myyntiinkin, ei se katso olevan tarpeellista esittää maksuvelvollisuuden nykyiseen alarajaan muutosta.

Edelleen komitea katsoo, että alarajan alentamiseen nykyisestä ei ole varaa, koska kahta sadannesta alhaisemmin perustein metsänhoitoyhdistysten toimintaa ei ilmeisestikään pystytä pitämään edes tähänastisessa tehossaan. Toiselta puolen näyttää siltä, että metsämaan tuottolukujen noususta johtuen metsänhoitomaksusadanneksen määrittämisessä voitaisiin maksun ylärajaa hieman alentaa yhdistysten toimintaa sanottavasti vaarantamatta. Sen vuoksi komitea esittääkin metsänhoitomaksusadanneksen raja-arvoiksi 2 ja 5.

Komitea on päätenyt myös esittämään pienimpien metsäalueiden omistajille erikoisalennusta metsänhoitomaksun suorittamisessa. Näin sen vuoksi, että pienmetsänomistajat

eivät tarvitse metsänmyynteihin liittyvissä tehtävissä, jollaisia metsänhoitoyhdistysten toimitukset suurelta osalta ovat, käyttää metsänhoitoyhdistyksen edullista ammattimies-apua niin usein kuin suurempien metsäalueiden omistajat. Komitea esittää myönnettäväksi tätä alennusta kaikille niille metsänomistajille, joiden metsän tuotto ei ylitä 30 tuottokuutiometriä. Alennuksen määrä esitetään puoleksi lain määräämin yleisin perustein lasketusta täydestä metsänhoitomaksusta.

Edellä olevan perusteella lain 8 §:n 1 momentin ensimmäisessä virkkeessä olevat sanat „kahdesta kuuteen” olisi muutettava sanoiksi „kahdesta viiteen” ja saman momentin jatkoosa ensimmäisen virkkeen lopusta lähtien olisi muutettava kuuluvaksi „Metsänomistajan, jonka metsämaan vuotuinen puuntuotto kunnallisverotuksessa käytettyjen tuottolukujen mukaan ei nouse yli kolmenkymmenen tuottokuutiometrin, on suoritettava kuitenkin vain puolet hänelle edellä sanotuin perustein lasketusta täydestä metsänhoitomaksusta. Metsänhoitomaksua ei määrätä lainkaan maksettavaksi metsämaalta, jonka vuosittainen puuntuotto sanottujen tuottolukujen mukaan ei nouse kahteenkymmeneen tuottokuutiometriin”.

Pykälän toiseen momenttiin komitea ehdottaa lisättäväksi sanan „Metsänhoitomaksun” jälkeen sanan „sadanneksen”, koska täten muutettuna sanonta tulee täsmällisemmin sellaiseksi, mitä sillä nykyiselläänkin on tarkoitettu.

Yleisperusteluissa esittämin perustein komitea esittää, että lain 8 §:n 4 momenttiin sisältyvä mahdollisuus päästä määrätyn edellytyksin yhdellä neljänneksellä metsälöille määrätystä metsänhoitomaksusta säilytetään. Kun kysymykseen liittyvän ns. ammattimiesehdon kohdalla on kuitenkin ilmaantunut täsmentämisen tarvetta, komitea esittää, että ammattimiesehto olisi katsottava täytetyksi vasta silloin, kun tehtävissä on päätoimisena työskentelevä metsäammattimies. Täten tiukennettunakin määräyksen on katsottava olevan sopuinnussa metsänhoitoyhdistyslain hengen kanssa. Jotta neljännesmaksuoikeuden myöntämisen yhteydessä hyvän metsänhoidon vaatimus tulisi nykyistä korostetummin esille ja koska sen puuttumista ei voida sallia korvattavan täydellisimmälläkään ammattimiesehdon täyttämällä, komitea esittää

lausuttavaksi hyvän metsänhoidon vaatimuksen ehdoista ensimmäisenä.

Sanotuin perustein komitea esittää lain 8 §:n 4 momentin alkuosan muutettavaksi kuuluvaksi „Jos metsämaata jatkuvasti hoidetaan hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti tehtävissä päätoimisina työskenteleviä metsäammattimiehiä käyttäen omistajan olematta...”

14 §.

Komitea on todennut, että metsänhoitoyhdistyslain tässä pykälässä esiintyvä sanonta „metsänhoidon” on liian suppeakäsitteinen. Metsänhoitoyhdistysten toimintahan ei voi

rajoittua vain metsänhoidon edistämiseen, vaan käsittää se yksityismetsätalouden edistämistoiminnan kokonaisuudessaan. Tämän vuoksi pykälässä kolmessa kohdassa esiintyvä sana „metsänhoidon” esitetään muutettavaksi sanaksi „yksityismetsätalouden”.

* * *

Komitea esittää lain muilta osiltaan säilytettäväksi muuttumattomana.

Lain muutosten voimaantulon komitea esittää tapahtuvaksi sen vahvistamista seuraavan kalenterivuoden alusta lukien.

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE LAIKSI METSÄNHOITOUHDISTYKSISTÄ 17 PÄIVÄNÄ MARRASKUUTA 1950 ANNETUN LAIN MUUTTAMISESTA

Laki metsänhoitoyhdistyksistä on ollut voimassa kohdeksan vuotta. Sen vaikutus metsänhoitoyhdistysten toimintaan ja sitä tietä yksityismetsätaloutemme kehitykseen on kuitenkin voinut tuntua vasta vajaan kuuden vuoden ajan, koska lain säätämät, v. 1952 ensimmäisen kerran maksuun pannut metsänhoitomaksut joutuivat metsänhoitoyhdistyksille vasta v. 1953 toiminnan rahoitukseen. Kulunut aika metsätaloudellisessa mielessä on vielä varsin lyhyt, mutta kuitenkin jo niin pitkä, että lakiin perustuva järjestelmä on pystynyt osoittamaan elinkelpoisuutensa sekä tuloksia, joiden perusteella yksityismetsiemme jatkuvan tuoton säilyminen ja kohoaminenkin näyttää taatulta sekä koko yksityismetsätalouden merkitys maan ja kansan hyvinvoinnin kohottajana entistä suuremmalta. Käytettävissä olevat tilastot kehityksen kuluista osoittavat mm. seuraavaa.

Metsänhoitoyhdistysten luku on metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana lisääntynyt koko maassa 60:lla eli 382:een ja sulkevat ne piiriinsä nyt — suojametsäalueita lukuunottamatta — maan kaikki yksityismetsät. Seitsemänä ensimmäisenä vuonna metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärä on lisääntynyt 44 000:sta 101 000:een ja jäsenten omistama kokonaismetsäala 3.3 milj. ha:sta 6.0 milj. ha:iin. Jäsenluvun kasvu v. 1957 loppuun mennessä on siten ollut 130 % ja jäsenten omistaman metsäalan lisäys 82 %. Jäsenmäärän lisäys on ollut erityisen suuri v. 1958 aikana, jolloin jo lokakuun loppuun mennessä yhdistyksiin oli liittynyt yli 25 000 uutta jäsentä. Tämä, samoin kuin myös se, että jäsenmetsälöiden keskikoko on alentunut 77 ha:sta 60 ha:iin, osoittaa, että jäsenistön lisäyksestä on valtaosa tullut pienmetsälöiden piiristä ja että metsänhoitoyhdistyslain voimaan tultua ovat erityisesti pienmetsänomistajat voineet päästä mukaan metsänhoitoyhdistystoimintaan sekä nauttimaan

sitä tietä metsänhoitoyhdistysten tarjoamasta asiantuntija-avusta.

Metsänhoitoyhdistysten neuvojamäärä on kohonnut 372:sta 721:een eli 95 %:lla. Vastaavasti on neuvojien kentällä suorittamien toimituspäivien luku kohonnut 83 000:sta 172 000:een, lisäyksen ollessa niin ollen 107 %. Lukujen vertailu osoittaa, että neuvojamäärän suuresta kasvusta huolimatta toimituspäivien luku on lisääntynyt vielä enemmän. Kun metsänhoitoyhdistysten toimesta suoritettujen työmäärien ovat suorassa suhteessa neuvojien käyttöön, voidaan myös metsänomistajien tuntemaan ammattiavun tarpeen todeta suuresti kasvaneen. Neuvojien työmääriin kohdistettu vertailu lisäksi osoittaa, että myös päivittäiset työsaavutukset ovat huomattavasti nousseet. Niinpä esim. metsän leimaustöissä keskimääräinen päivätyötulos, joka v. 1949 oli 220 p-m³, oli v. 1957 kohonnut 274 p-m³:iin ja varsinaisten metsänhoitotöiden työsaavutukset vastaavasti 1.5 ha:sta 4.6 ha:iin jokaista sanottuihin töihin käytettyä neuvojan toimituspäivää kohden. Tämä seikka, joka on tietenkin osaltaan johtunut entistä kehittyneemmistä työmenetelmistä ja siitä, että neuvojat ovat yhä enenevässä määrässä saaneet käyttöönsä tottunutta apumiehistöä, on omansa osoittamaan, että metsänomistajien metsänhoitoyhdistyksiltä saama ammattiapu on tullut heille myös entistä edullisemmaksi.

Metsänhoitoyhdistysten työstä käsittää pääosan metsien käsittelyyn ja hoitotöihin liittyvien tehtävien käytännöllinen ohjaus kentällä. Näiden töiden kohdalla tilastot osoittavat, että esim. yhdistysten johdolla vuosittain suoritettujen metsien myyntileimaukset ovat metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana kohonneet 8—10 milj. p-m³:stä 19—22 milj. p-m³:iin vuodessa. Metsänhoitolautakuntien työn tulokset, niiden kenttämiehistön määrän pysyessä käytännöllisesti katsoen entisellään

ja niiden toiminnan muutenkin suuntautuessa yhä enemmän lainvalvontaan ja neuvontaan, eivät sen sijaan ole voineet sanottavasti suurentua. Näin ollen voidaankin metsänhoitoyhdistyslain turvin tehostuneen metsänhoitoyhdistystoiminnan ansioksi lukea se, että yksityismetsistämme vuosittain myytävästä puutavarasta jo nyt hakataan metsänomistajien ja heidän omien järjestöjensä ammattimiesten toimittamiin ennakkoleimauksiin perustuvina 85 %, kun vastaava sadannes kuluvan vuosikymmenen alussa oli vajaa 30.

Vastaavan suuntainen ja vielä voimakkaampi on kehitys ollut varsinaisten metsänhoitotöiden, hakkuualojen raivausten, kylvöjen ja istutusten sekä taimikkojen hoitotöiden kohdalla. Kun v. 1950 sanottuja töitä suoritettiin yksityismetsissämme metsänhoitoyhdistysten johdolla vain 28 000 ha:lla, kohosi v. 1957 niiden ala 180 000 ha:iin. Että tulokset ovat tällaiset, huolimatta siitä, että puumarkkinoiden kehitys ei varsinkaan viime vuosina ole ollut omansa po. töitä kiihdyttämään, on saavutuksesta laskettava ratkaiseva osa metsänhoitoyhdistystoiminnan tehostamisen ansioksi. Metsäharrastuksen nopean laajenemisen osoituksena ja virinnee metsänhoitoyhdistystoiminnan vaikutuksena siihen voidaan pitää myös sitä, että metsänhoitoyhdistysten järjestämiin neuvonta- ja valistustilaisuuksiin vuosittain osallistuneiden joukko on viimeisen seitsemän vuoden aikana moninkertaistunut ja lähentelee se jo 200 000 henkilöä vuodessa.

Kaikista myönteisistä toteamuksista huolimatta laissa ja sen toimeenpanoasetuksessa on todettu eräitä heikkouksia ja puutteita, jotka ovat antaneet aiheita huomaautuksiin ja joiden korjaamisen kulunut aika on ollut jo riittävän pitkä osoittamaan aiheelliseksi.

Metsänhoitoyhdistysten jäsenmäärät eivät ole kasvaneet siinä määrin kuin odotettiin ja toivottavaa olisi. Joskaan jäsenyys yksityiselle metsänomistajalle ei tuo välitöntä taloudellista etua, koska metsänhoitomaksua suorittavat metsänomistajat ovat nykyiselläänkin metsänhoitoyhdistyksiltä tarjolla olevaan neuvontaan ja ammattiavun saantiin nähden yleensä tasavertaisessa asemassa, ovatpa he metsänhoitoyhdistyksen jäseniä tai ei, ei metsänhoitoyhdistyksen toimintaa voida saada riittävän tehokkaaksi ja metsänomistajakunnan täyttä luottamusta nauttivaksi, jos vielä nykyisen suuruinen metsänomistajien joukko

on jäsenistön ulkopuolella ja siten tuomatta metsänhoitoyhdistyksen toimintaan sitä rakentavaa panostaan, jonka itse kukin heistä jäsenenä voisi antaa. Kun metsänhoitoyhdistyksen jäsenoikeus nykyiselläänkin on kaikille metsänhoitomaksua maksaville metsänomistajille täysin esteetön, syynä jäsenmäärien pie- nuuteen on katsottava olevan vain joko jäsenen ja ei-jäsenen tasavertaisuudesta aiheutuvan välinpitämättömyyden tai kenties pelon siitä, että jäsenyys saattaisi aiheuttaa joitakin lisämaksuja tai muita velvoitteita. Jotta tällaiseen haitalliseen epäilyyn ei olisi aiheita, on paikallaan täydentää jäsenyyden perusteet määrittelevää lain 3 §:n sanontaa selventävällä määräyksellä siitä, että jäsenyys ei aiheuta metsänhoitomaksun lisäksi mitään lisäkustannuksia. Tämän lisäyksen on katsottava tuovan lakiin sellaisen parannuksen, että kysymyksen kohdalla esitetyn, merkitykseltään sinänsä varsin vähäisen, mutta suuria käytännöllisiä haittoja ja vaikeuksia aiheuttavan, automaattisen jäsenyyden määrittelevän lain muutoksen tielle ei ole tarpeellista lähteä.

Metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana on käynyt selville, että ne rajat, jotka metsänhoitomaksun sadannesten ääriarvoiksi laissa on säädetty, ovat olleet varsin paikalleen osuneet. Kahta sadannesta alaisemalla metsänhoitomaksulla metsänhoitoyhdistystoimintaa ei olisi pystytty edes välttävästi toteuttamaan. Suoritettu tiedustelu on lisäksi osoittanut, että esim. v. 1958 maan 382 metsänhoitoyhdistyksestä vain 30:ssa kahden sadanneksen mukaan määräytyvä metsänhoitomaksujen tuotto näyttää riittävältä. Toiselta puolen on käytäntö osoittanut, että lain määräämää metsänhoitomaksusadanneksen ylärajaa voitaisiin yhdistysten tarkoituksen mukaista toimintaa vaarantamatta alen- taa viiteen, koska esim. v. 1957 enää vain kahdeksassa metsänhoitoyhdistyksessä sadanneksena oli kuusi.

Mitä metsänhoitomaksun metsänomistajille aiheuttaman rahanmenon suuruuteen tulee, voidaan todeta, että se koko metsänhoitoyhdistyslain voimassa olon aikana eri vuosina on vaihdellut keskimäärin koko maassa 45—55 markan välillä metsänhoitomaksun alaiselta metsähehtaarilta ja keskimäärin 2 040—2 340 markan välillä maksajaa kohden. Poikkeuksen tästä tasosta alaspäin tekee v. 1952, jolloin metsänhoitomaksu oli 40 mk

hehtaarilta ja 1 908 markkaa maksajaa kohden, sekä ylöspäin v. 1953, jolloin ns. Korean suhdanteen kohottaessa arvaamattoman paljon metsämaan verotusperusteita keskimääräiseksi metsänhoitomaksuksi tuli 71 markkaa hehtaarilta ja 3 012 markkaa maksajaa kohden.

Sanotusta huomataan, että metsänhoitomaksu maksajaa kohden ja varsinkin hänen omistamansa metsämaan arvoon verrattuna on jäänyt yleensä niin vähäiseksi, ettei se ole voinut järkyttää maksajan taloutta. Metsänhoitomaksun vastikkeena metsänomistajalla on ollut mahdollisuus metsänhoitoyhdistykseltä saada neuvontaa ilman eri korvausta ja metsänmyynteihinkin tarvitsemaansa tilakohtaista ammattiapua keskimäärin 1 000 markan palkkiolla metsänhoidon neuvojan päivää kohden.

Kun kuitenkin on niin, että pienien metsälöiden omistajat eivät tarvitse myyntileimauksiin ja myynteihin liittyvissä tehtävissä, jollaisia metsänhoitoyhdistysten toimitukset pääosaltaan ovat, metsänhoitoyhdistyksen edullista ammattimiesapua niin usein kuin suurehkojen metsälöiden omistajat, on paikallaan, että heille myönnetään metsänhoitomaksun suorittamisessa helpotusta. Sen vuoksi esitetään, että metsänomistajan, jonka metsän vuotuinen puuntuotto kunnallisverotuksessa käytettyjen tuottolukujen mukaan ei nouse yli 30 tuottokuutiometrin, olisi suoritettava vain puolet hänelle yleisten perusteiden mukaan lasketusta metsänhoitomaksusta. Vaikka sanotunlainen pienmetsänomistajille myönnettävä huojennus olisi vähentänyt esim. v. 1956 metsänhoitomaksujen tuottoa koko maassa 12.6 milj. markalla eli 2.2 %:lla, ei se kuitenkaan heikentäisi sanottavasti metsänhoitoyhdistysten toimintamahdollisuuksia.

Pienmetsänomistajille tarkoitettun helpotuksen myöntämiseen siten, että metsänhoitomaksuvelvollisuuden alarajaa nostettaisiin entisestään, ei sen sijaan ole riittävää perustetta, koska laskelmien mukaan viljelmiltä, joilta metsänhoitomaksu joudutaan maksamaan, kotitarvepuun kulutus jää yleisesti metsän tuottoa pienemmäksi ja puuta liikenee jo myyntiinkin. Rajan pitämällä nykyisessä 20 tuottokuutiometrin määrässä on näin ollen myös tarkoitustaan vastaava kiinteä perusta. Sen asettaminen johonkin muuhun kohtaan muodostuisi sen sijaan mieli-

valtaiseksi. Alarajan noustessa nykyisestään joutuisivat myös metsänhoitoyhdistysten tarjoaman välittömän hyödyn ulkopuolelle juuri ne pienet metsälöt, joilla tuottoisan metsätalouden harjoittaminen vaatii erityisen suurta asiantuntemusta ja tarkkuutta.

Metsänhoitoyhdistyslain soveltamisessa on ilmaantunut vaikeuksia, jopa epätasaisuuttakin lain 8 §:n viimeisen momentin sisältämää ns. neljännesmaksuoikeutta ratkaistaessa lähinnä suostumuksen saannin ehtona olevan metsäammattimiesmääritelmän epätarkkuuden vuoksi. Neljännesmaksuoikeus jo lakia laadittaessa oli tarkoitettu lähinnä vain niitä koskevaksi, joiden metsäalueiden laajuus jo muutenkin edellyttää vakinaista ammattimiehistöä ja jotka tarvitessaan runsaasti ammattimiesten apua metsänhoitoyhdistysten jäseninä saattaisivat vaikeuttaa varsinkin pienmetsänomistajien mahdollisuuksia metsänhoitoyhdistysten ammattiavun saannissa. Sen vuoksi on täysin metsänhoitoyhdistyslain hengen mukaista, että lain määräystä selvennetään siten, että suostumus neljännesmaksun suorittamiseen voidaan saada vain silloin, kun metsää hoidetaan hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti tehtävässä päätoimisina työskenteleviä ammattimiehiä käyttäen. Neljännesmaksuoikeuden saantimahdollisuuden poistamista kokonaan laista ei sen sijaan voida asiallisin perustein puolustaa, koska hyvän metsänhoidon vaatimus voidaan täyttää muullakin tavoin kuin metsänhoitoyhdistyksen avulla.

Kehitys on johtanut siihen, että metsänhoitoyhdistysten toiminta ei voi pysähtyä vain metsänhoidon ohjaamiseen, vaan niiden on pystyttävä palvelemaan metsänomistajia kaikissa heidän metsätalouksiensa hoitoon liittyvissä tehtävissä. Näin myös yleisen metsänhoidon edistämistoiminnan käsite on laajentunut metsätalouden edistämistoiminnaksi. Tämän vuoksi ja kun tämä laki koskee lähinnä yksityismetsätaloutta, lain 14 §:ssä esiintyvä „metsänhoidon” käsite olisi muutettava paremmin tarkoitustaan vastaavaksi „yksityismetsätalouden” käsitteeksi.

Muilta osilta metsänhoitoyhdistyslain soveltamisessa muutoksia tai lisäyksiä vaativat kohdat voidaan ja on myös asianmukaista selvittää lain toimeenpanoasetuksessa.

Perustuen siihen, mitä edellä on esitetty, annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava laki.

Laki

metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain muuttamisesta.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti muutetaan 17 päivänä marraskuuta 1950 metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain (558/50) 3, 8 ja 14 § näin kuuluviksi:

3 §.

Metsänhoitoyhdistyksen jäseniksi ovat oikeutettuja *ilman lisämaksua* pääsemaan ne metsänomistajat, joilla on hallinnassaan metsämaata yhdistyksen toiminta-alueella ja jotka suorittavat täyden metsänhoitomaksun, *samoin kuin myös ne, jotka tämän lain 8 §:n mukaisesti suorittavat metsänhoitomaksunaan vain puolet heille lasketusta täydestä metsänhoitomaksusta. Samanlainen oikeus on myös niillä metsänomistajilla, joille metsämaansa tuoton pienuuden vuoksi ei määrätä metsänhoitomaksua, vaan jotka suorittavat vuosittain metsänhoitoyhdistykselle puolet heidän metsämaansa tuoton perusteella ja tämän lain yleisten määräysten mukaan lasketusta metsänhoitomaksusta.*

8 §.

Tässä laissa tarkoitettua metsätalouden edistämistoimintaa varten on kunnan alueella sijaitsevien metsämaiden osalta suoritettava metsänhoitomaksuna kahdesta viiteen sadalta kunnallisverotusta varten arvioidusta metsämaan puhtaasta tuotosta, ottamatta huomioon verotuksessa tehtäviä vähennyksiä. *Metsänomistajan, jonka metsämaan vuosittainen puuntuotto ei nouse yli 30 tuottokuutiometrin, on suoritettava kuitenkin vain puolet hänelle sanotuin perustein lasketusta täydestä metsänhoitomaksusta. Metsänhoitomaksua ei lainkaan määrätä maksettavaksi metsämaalta, jonka vuosittainen puuntuotto kunnallisverotuksessa käytettyjen tuottolukujen mukaan ei nouse kahteenkymmeneen tuottokuutiometriin.*

Metsänhoitoyhdistys määrää 1 momentissa mainituissa rajoissa vuodeksi kerrallaan metsänhoitomaksun *sadanneksen* suuruuden.

Helsingissä päivänä kuuta 19..

Tasavallan Presidentti

Maatalousministeri

B. ASETUS METSÄNHOITOYHDISTYKSISTÄ

ASETUKSEN TARKISTAMISEN PERUSTELUT

Metsänhoitoyhdistyslakiin esitetyistä muutoksista aiheutuu muutoksia myös lain toimeenpanoasetukseen. Saamansa tehtävän mukaisesti komitea on tarkastanut asetuksen kokonaisuudessaan ja esittää sen sekä siitä käytännössä saadun kokemuksen perusteella seuraavaa.

Metsänhoitoyhdistysten toiminnassa on yleensä päädytty siihen komitean mielestä aivan oikeaan käytäntöön, että kaikki metsänhoitomaksua maksavat metsänomistajat ovat tasavertaisessa asemassa metsänhoitoyhdistysten tarjoamiin palveluksiin nähden riippumatta siitä, ovatko he metsänhoitoyhdistyksen jäseniä vai ei. Kun asetuksen 2 §:n nykyinen sanonta on komitean mielestä omansa korostamaan metsänhoitoyhdistysten velvollisuuksia ensisijaisesti jäseniin nähden ja näin ollen joissakin tapauksissa vaikuttamaan harhauttavastikin yhdistysten toiminnan suunnitteluun, komitea esittää pykälän sisällön muutettavaksi nykyistä paremmin lain henkeen sekä myös jo vallitsevan käytännön mukaiseksi. Näin ollen ko. pykälästä olisi poistettava sanat „jäsenillensä ja toimialueensa muillekin” sekä niiden tilalle otettava sanat „toimialueensa kaikille metsänhoitomaksua tai sitä vastaavaa maksua yhdistykselle suorittaville”.

Määräyksen siitä, että metsänhoidonneuvojaksi voidaan hyväksyä metsätutkinnon suorittaneista henkilöistä vain ne, joilla tutkinnossa metsänhoito on ollut keskeisenä oppiaineena, on katsottava jo vanhentuneen, koska kaikki yliopistollisen metsätutkinnon suorittaneet metsänhoitajat nykyisin kelpuutetaan myös valtion aluemetsänhoitajan virkaan. Näin ollen komitea esittää asetuksen 3 §:n 1 momentin ensimmäisen virkkeen rela-

tiiviosan poistettavaksi. Tämän lisäksi komitea esittää tähän virkkeeseen „metsätutkinto” sanan eteen lisättäväksi tarkoitusta selventävän sanan „yliopistollinen”. Vielä esitetään sanotun momentin toisessa virkkeessä oleva sana „metsänhoidollisen” muutettavaksi asiaa paremmin luonnehtivaksi sanaksi „metsätaloudellisen”.

Eduskunta on 20. 9. 1955 hyväksynyt toivomusponnen, jonka mukaan hallituksen olisi tullut antaa esitys mm. metsänhoitoyhdistyksille metsänhoitoyhdistyksen mukaan suoritettavien maksujen saattamisesta julkisen tarkkailun alaiseksi. Tähän nähden komitea toteaa, että metsänhoitomaksujen määrääminen, kanto ja tilitykset ovat kaikkialla ao. kunnan tilintarkastajien sekä lisäksi aivan erityisesti po. tarkoitusta varten tehdyn sopimuksen mukaisesti Maalaiskuntien Liiton ja Kaupunkiliiton tilintarkastajien tarkastusvelvollisuuden alaisia ja että sanottujen varojen, kuten kaikkien muidenkin metsänhoitoyhdistyksille tulevien varojen käyttö on jo nykyiselläänkin saatettu julkisen tarkastuksen alaiseksi myös siten, että asetuksen 4 §:n 3 momentin määräyksen mukaisesti jokaisen metsänhoitoyhdistyksen yhtenä tilintarkastajana tulee olla metsänhoitolautakunnan valitsema, tiliasioihin perehtynyt henkilö. Sanoittuun katsoen ja kun metsänhoitoyhdistysten varojen käytön tarkastus myös muussa suhteessa on katsottava riittäväksi yhdistysten sääntöjen mukaan, komitea ei pidä aiheellisenä esittää tämän kysymyksen kohdalla muutoksia tähänastisiin asetuksen määräyksiin.

Metsänhoitolautakuntien tulee ohjesääntönsä 27 §:n mukaan toimittaa keskusmetsäseuralle vuosittain viimeistään maaliskuun

loppuun mennessä toimintakertomuksensa, joihin myös kunkin alueen metsänhoitoyhdistysten toimintakertomusten yhdistelmät tilinpäätöksineen on otettava. Kun asetuksen nykyisen määräyksen perusteella määräytyvä 15 vuorokauden väliaika, jonka kuluessa metsänhoitoyhdistysten toimintakertomuksista tehtävät yhdistelmät on saatava liitetyksi metsänhoitolautakuntien toimintakertomuksiin, on osoittautunut liian lyhyeksi, komitea esittää, että asetuksen 5 §:n ensimmäisessä virkkeessä oleva ajan määrittely „ennen maaliskuun 15 päivää” muutetaan kuuluvaksi „ennen helmikuun loppua”.

On esitetty varsin paljon huomautuksia siihen nähden, että se määräaika, johon mennessä metsänhoitoyhdistyksen tulee ao. kunnille ilmoittaa metsänhoitomaksun määräämisen perusteeksi vahvistettu sadannes, on nykyisellään liian aikainen, koska verotusperusteetkin, jotka muodostavat metsänhoitomaksujen määräämisen toisen perustekijän, tulevat vahvistetuiksi tavallisesti vasta tammi-kuussa. Asetettu määräaika on johtanut siihen, että metsänhoitoyhdistykset ovat joutuneet vahvistamaan metsänhoitomaksusadanneksen jo edellisen vuoden puolella tietämättä vielä verotusperusteita. Tämä seikka luonnollisestikin on omansa vaikeuttamaan metsänhoitomaksusadanneksen oikeata arviointia. Siitä syystä ja kun Maalaiskuntien Liitolta saadun asiantuntijalausannon mukaan metsänhoitomaksusadanneksen ilmoittamisaikaa voidaan pidentää aina helmikuun loppuun saakka, komitea esittää asetuksen 7 §:n ensimmäisessä momentissa olevan sanan „tammikuun” muutettavaksi sanaksi „helmikuun”. Muutos tekee mahdolliseksi siirtää metsänhoitomaksusadanneksen vahvistamisen vasta verotusperusteiden määräämisen jälkeen tapahtuvaksi. Se tekee mahdolliseksi myös niin yhdistyksille itselleen kuin niiden toimintaa ohjaaville metsänhoitolautakunnillekin raskaaksi osoittautuneen kahden sääntömääräisen yhdistyksen kokouksen yhdistämisen tammi—helmikuun aikana pidettäväksi yhdeksi, vuosikokoukseksi, jossa mm. alkaneen vuoden toimintasuunnitelma ja talouservio voidaan laatia jo käytettävissä olevan, edellisen vuoden tilinpäätöksen pohjalta. Myös vaalitoimitukset samoin kuin kaikki muutkin nykyisten syyskokousten sääntömääräiset asiat voidaan yhtä hyvin hoitaa vuosikokouksessa.

Metsänhoitoyhdistyksen 8 §:ään esitetty ns. metsäammattimiesehtoa koskeva muutos aiheuttaa vastaavanlaisen muutoksen myös asetuksen. Komitea katsoo olevan tarpeellista myös määrittellä neljännesmaksuikuiden saajain käyttämien metsäammattimiesten pätevyysvaatimukset nykyistä tarkemmin ja esittää ne vähintään samoiksi, miksi ne metsänhoitoyhdistysten neuvojan kohdalla on määritelty. Täten olisi asetuksen 9 §:n 1 momentti sanoista „hoitaneensa metsänsä” lähtien muutettava kuuluvaksi „jatkuvasti hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti tehtävissä päätömisinä työskenteleviä metsäammattimiehiä käyttäen.” Pykälän 2 momentin ensimmäisen virkkeen loppuosa sanoista „kiinnitettävä huomiota erityisesti” lähtien olisi taas muutettava kuuluvaksi „hakijan metsätalouden yleiseen tasoon ja paikallisiin olosuhteisiin sekä hänen käyttämiensä metsäammattimiesten riittävyteen ja pätevyYTEEN, jonka tulee olla vähintään metsänhoitoyhdistyksen neuvojan pätevyysvaatimusta vastaava”.

Komitea pitää puutteena sitä, ettei asetuksessa enemmän kuin laissakaan ole riittävän tarkkoja määräyksiä jäseneksi ilmoittautumisesta eikä jäseneksi ottamisesta. Tämän vuoksi ja jotta esim. asianosaisten huolimattomuudesta mahdollisesti aiheutuvat väärinkäsitykset ja sekaannukset voitaisiin välttää, komitea esittää asian kaipaamaa selventävää ohjetta asetuksen. Se voi tapahtua lisäämällä asetuksen 12 §:ään uusi, ensimmäiseksi tuleva momentti, jossa on määräys siitä, että jäseneksi ilmoittautuminen on osoitettava metsänhoitoyhdistykselle ja että yhdistyksen hallituksen on käsiteltävä asia viipymättä sekä ratkaistava se ennen seuraavaa metsänhoitoyhdistyksen kokousta.

Komitea on esittänyt, että metsänhoitoyhdistyksen 14 §:ssä esiintyvä sana „metsänhoidon” olisi muutettava nykyistä laajentunutta tarkoitusta paremmin vastaavaksi sanaksi „yksityismetsätalouden”. Yhdenmukaisesti tämän kanssa komitea esittää vastaavaa muutosta myös asetuksen 15 §:n 3) kohtaan.

Komitea katsoo olevan aihetta korostaa erityisesti sitä, että metsänhoitomaksuista kertyvät varat, vaikka ne kannetaankin kunnan toimesta ja yleisen veronkannon yhteydessä, eivät ole sellaisia varoja, joita voitaisiin käyttää väliaikaisesti esim. kuntien omien rahantarpeiden tyydyttämiseen, vaan

ne ovat metsänomistajilta ja vain heidän metsätalouksiensa kohottamiseksi metsänhoitoyhdistyslain mukaan metsänhoitoyhdistysten käytettäväksi tarkoitettuja varoja.

Muilta kohdiltaan metsänhoitoyhdistysasetuksen määräykset ovat komitean mielestä tarkoituksenmukaiset sekä riittävästi ohjetta antavat.

Asetus

metsänhoitoyhdistyksistä annetun asetuksen muuttamisesta.

Annettu Helsingissä .. päivänä .....kuuta 19..

Maatalousministerin esittelystä muutetaan metsänhoitoyhdistyksistä 13 päivänä heinäkuuta 1951 annetun asetuksen (422/51) 2, 3, 5, 7, 9, 12 ja 15 § näin kuuluviksi.

2 §.

Metsänhoitoyhdistyksen tulee käyttää sille kertyvät metsänhoitomaksut ensisijassa metsänhoidollisen ja muun metsätaloudellisen opastuksen antamiseen ja tarvittavan ammatin järjestämiseen *toimialueensa kaikille täyttä metsänhoitomaksua tai sitä vastaavaa maksua yhdistykselle suorittaville* metsänomistajille sekä sitä varten palkata yhdistyksen palvelukseen metsänhoidonneuvoja.

3 §.

Metsänhoidonneuvojan pätevyysvaatimuksena on täydellinen kaksivuotinen metsäkoulun oppikurssi tai *glyopistollinen* metsätutkinto. Keskusmetsäseuran erityisistä syistä antamalla luvalla metsänhoitoyhdistys voi kuitenkin ottaa neuvojaksi muun *metsätaloudellisen* oppikurssin suorittaneen, toimeen sopivan henkilön.

Metsänhoitoyhdistyksen palveluksessa oleva metsäammattimies älköön harjoittako puutarhan kauppaa tai jalostusta taikka olko sellaista elinkeinoa harjoittavan palveluksessa älköönkä muutoinkaan ottako hoitaakseen tehtävää, joka saattaa olla ristiriidassa yhdistyksen hänelle antamien tehtävien kanssa.

5 §.

Vuosittain ennen *helmikuun* loppua metsänhoitoyhdistyksen tulee antaa metsänhoitolautakunnalle edelliseltä kalenterivuodelta kertomus, johon on liitetty keskusmetsäseuran vahvistamille lomakkeille merkityt tilastotiedot sekä selvitys yhdistyksen tuloista, menoista ja omaisuudesta ynnä tilintarkastajain lausunto.

Metsänhoitoyhdistyksen on annettava keskusmetsäseuralle ja metsänhoitolautakunnalle muitakin niiden pyytämiä yhdistyksen toimialaa koskevia tietoja ja selvityksiä.

7 §.

Metsänhoitoyhdistyksen tulee vuosittain ennen *helmikuun* loppua kirjallisesti ilmoittaa niiden kuntien takoislautakunnille, jotka kokonaan tai osittain kuuluvat yhdistyksen toimialueeseen, mikä sadannesmäärä sillä on metsänhoitomaksun laskemisperusteena.

Metsänhoitoyhdistysten toimialueiden ulkopuolella sijaitsevien metsämaiden osalta on metsänhoitomaksu kaksi sadalta metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain 8 §:n 1 momentissa mainitusta metsämaan puhtaasta tuotosta.

9 §.

Metsänomistaja, joka haluaa suostumuksen neljännesmaksun suorittamiseen, osoittakoon asianomaiselle metsänhoitolautakunnalle tekemässään hakemuksessa hoitaneensa metsäänsä jatkuvasti *hyvän metsänhoidon vaatimusten mukaisesti* tehtävässä *päätömisinä työskenteleviä metsäammattimiehiä käyttäen.*

Metsänhoitolautakunnan on harkitessaan suostumuksen antamista kiinnitettävä huomiota erityisesti hakijan *metsätalouden yleiseen tasoon ja paikallisiin olosuhteisiin sekä hänen käyttämiensä metsäammattimiesten riittävyys- ja pätevyys-teen, jonka tulee olla vähintään metsänhoitoyhdistyksen neuvojan pätevyysvaatimusta vastaava.* Milloin metsänhoitolautakunta katsoo tarpeelliseksi toimituttaa paikan päällä tarkastuksen, ilmoit-

takoon siitä hakijalle vähintään seitsemän päivää aikaisemmin.

Edellä 1 momentissa mainitun hakemuksen tulee sisältää erityisesti seuraavat tiedot:

1) kunta ja kylä, jossa hakemuksen käsittämä metsä sijaitsee, sekä tilan nimi ja rekisterinumero, kokonaispinta-ala, maatalousmaan ala ja metsämaan ala;

2) selvitys metsien hoidosta ja käytöstä sekä niiden metsäammattimiesten lukumäärästä ja pätevyydestä, joita hakija käyttää metsiensa hoidossa ja käsittelyssä, sekä

3) onko hakija muulta metsänhoitolautakunnalta anonut tai aikooko anoa suostumusta neljännesmaksun suorittamiseen taikka onko hän jo tällaisen suostumuksen joltakin muulta metsänhoitolautakunnalta saanut, samoin kuin ilmoitus tässä kohdassa tarkoitettun metsän sijaintikunnasta. Metsänhoitolautakunta voi kuitenkin suostua siihen, ettei hakijan tarvitse ilmoittaa kysymyksessä olevan metsän sijaintikuntaa.

Metsänhoitolautakunta käsitelkään tässä pykälässä tarkoitettut hakemukset kiireellisesti. Päätöstä, jolla suostumus neljännesmaksun suorittamiseen on myönnetty, on ensimmäisen kerran sovellettava 1 momentissa tarkoitettun hakemuksen tekemistä seuraavana vuonna määrättävään metsänhoitomaksuun.

12 §.

Ilmoittautuminen jäseneksi liittymisestä on osoitettava metsänhoitoyhdistykselle. Metsänhoitoyhdistyksen hallituksen on käsiteltävä jäseneksi ilmoittautuminen viipymättä ja ratkaistava se ennen seuraavaa metsänhoitoyhdistyksen kokousta.

Helsingissä .. päivänä .....kuuta 19..

Tasavallan Presidentti

Maatalousministeri

Metsänhoitoyhdistys periköön jäsenekseen liittyneeltä metsänomistajalta, jonka suoritettavaksi ei ole kunnallistaksoituksen yhteydessä määrättävä metsänhoitomaksua, yhdistyksen hallituksen toimesta vahvistettavan ja yhdistykselle suoraan tulevan vastaavan maksun laskettuna metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain 8 §:n 1, 2 ja 3 momentissa säädettyjen perusteiden mukaisesti.

15 §.

Sen lisäksi, mitä muualla on säädetty, metsänhoitolautakunnan tulee:

1) edistää metsänhoitoyhdistysten perustamista;

2) antaa apuaan ja tukeaan metsänhoitoyhdistysten johtoelimille ja metsäammattimiehille;

3) käyttää ne varat, jotka metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain 14 §:n 1 momentin ja 16 §:n nojalla on määrätty *yksityismetsätalouden* edistämiseen metsänhoitolautakunnan päättämällä tavalla, ensi kädessä samantyyppiseen toimintaan, jota metsänhoitoyhdistykset harjoittavat;

4) jakaa metsänhoitoyhdistyksistä annetun lain 14 §:n 2 momentissa tarkoitettut varat metsänhoitomaksujen tasoittamiseksi ensi sijaisesti sellaisille yhdistyksille, joiden alueilla maksut muutoin muodostuisivat tavallista suuremmiksi tai jotka ilman omaa syytään ovat joutuneet taloudellisiin vaikeuksiin; sekä

5) ohjata ja valvoa, että metsänhoitoyhdistysten saamat metsänhoitomaksut käytetään lain tarkoittamalla tavalla ja että metsänhoitoyhdistysten toiminta muutoinkin muodostuu tarkoituksenmukaiseksi.

REGERINGENS PROPOSITION TILL RIKSDAGEN ANGÅENDE LAG OM ÄNDRING AV LAGEN OM SKOGSVÅRDSFÖRENINGAR DEN 17 NOVEMBER 1950

Lagen om skogsvårdsföreningar har varit i kraft i snart åtta år. Dess inverkan på skogsvårdsföreningarnas verksamhet och därigenom på utvecklingen av vårt privat-skogsbruk har likväl kunnat förmärkas i knappt sex års tid, emedan de i lagen påbjudna, år 1952 för första gången utdebiterade skogsvårdsavgifterna inflöto till skogsvårdsföreningarna för finansiering av verksamheten först år 1953. Ur skogshushållningssynpunkt betraktad är den förflutna tiden ännu synnerligen kort, men likväl redan så lång, att det på lagen grundade systemet har förmått ådagalägga sitt existensberättigande och visa resultat, som synas garantera bibehållandet av en fortsatt produktion från privatskogarna och t.o.m. en ökning av densamma samtidigt som resultaten synas utvisa, att privatskogsbrukets betydelse som befördrare av landets och folkets välfärd har ökat. Den tillbudsstående statistiken över utvecklingen utvisar bl.a. följande.

Antalet skogsvårdsföreningar har under den tid lagen om skogsvårdsföreningar varit i kraft i hela landet ökat med 60 till 382 och omfattar nu — fränsett skyddsskogsområdena — alla privatskogar i landet. Under de sju första åren har skogsvårdsföreningarnas medlemsantal ökat från 44 000 till 101 000 och den av medlemmarna ägda totala skogsarealen från 3.3 milj. ha till 6.0 milj. ha. Till utgången av 1957 har medlemmarnas antal ökat med 130 % och medlemmarnas skogsareal med 82 %.

Medlemsantalets ökning har under år 1958 varit särskilt stor, och redan vid utgången av oktober hade 25 000 nya medlemmar anslutit sig till föreningarna. Denna omständighet, ävensom det, att medlemsskogsbrukens medelstorlek har minskat från 77 ha till 60 ha utvisar, att medlemsökningen till största delen har utgått från de små

skogsbbrukens krets och att speciellt ägare av små skogsbruk, sedan lagen om skogsvårdsföreningar trätt i kraft ha kunnat delta i skogsvårdsföreningsverksamheten och därigenom komma i åtnjutande av den sakkunskap skogsvårdsföreningarna erbjuda.

De vid skogsvårdsföreningarna anställda forstteknikernas antal har stigit från 372 till 721 eller med 95 %. Motsvarande antal förrättningsdagar som forstteknikerna utfört i fältarbete har ökat från 83 000 till 172 000, vilket innebär en ökning av 107 %. En jämförelse mellan dessa siffror utvisar, att antalet förrättningsdagar, ökat ännu mer än forstteknikernas antal. Då de arbeten som utföras på åtgärd av skogsvårdsföreningarna stå i direkt förhållande till anlitaandet av forstteknikerna, kan man jämväl konstatera, att det av skogsägarna kända behovet av fackmannabistånd, avsevärt vuxit. — De jämförelser, som beröra forstteknikernas arbeten utvisa dessutom att även de dagliga arbetsprestationerna ha ökat betydligt. Sålunda hade t.ex. det genomsnittliga arbetsresultatet i skogsstämpling, som år 1949 var 220 lm^3 , år 1957 stigit till 274 lm^3 och arbetsresultatet i de egentliga skogsvårdsarbetena i motsvarande grad stigit från 1.5 ha till 4.6 ha per arbetsdag. Denna omständighet som till en del givetvis har berott på mer än tidigare utvecklade arbetsmetoder och därpå, att forstteknikerna i allt större omfattning ha fått invant hjälpmanskap till sitt förfogande, är ägnad att utvisa, att den hjälp skogsägarna erhållit av skogsvårdsföreningarna också har blivit dem till större nytta än tidigare.

Skogsvårdsföreningarnas arbete utgöres i huvudsak av praktisk handledning i till skogens behandling och skötsel anslutna uppgifter på fältet. Beträffande dessa arbeten utvisar statistiken att exempelvis de under

föreningarnas ledning årligen utförda salustämplingarna i skogarna under den tid skogsvårdsföreningslagen varit i kraft ha ökat från 8—10 milj. lm^3 till 19—22 milj. lm^3 om året. Däremot har resultatet av skogsvårdsnämndernas arbete icke i nämnvärd grad kunnat utökas, då deras fältmanskap till sin numerär praktiskt taget förblivit oförändrat och verksamheten även för övrigt i allt högre grad inriktats på lagövervakning och rådgivning. Sålunda kan man anse det vara den i kraft av skogsvårdsföreningslagen intensifierade skogsvårdsföreningsverksamhetens förtjänst, att av det från privatskogarna årligen salubjudna virket redan nu 85 % avverkas på basen av förhandsstämplingar som utförts av skogsägarnas och deras egna organisationers fackmän, då motsvarande procenttal i början av innevarande decennium var knappt 30.

I samma riktning, men ännu märkbarare har utvecklingen gått beträffande de egentliga skogsvårdsarbetena, hyggesrensningarna, sådderna och planteringarna samt plantskogarnas skötsel. Medan sådana arbeten under ledning av skogsvårdsföreningar år 1950 utfördes i våra privatskogar på en areal av endast 28 000 ha, uppgick denna år 1957 till 180 000 ha. Att ett sådant resultat nåtts trots att utvecklingen på trävarumarknaden, speciellt under de senaste åren icke varit ägnad att stimulera sagda arbeten, bör i avgörande grad betraktas som den intensifierade skogsvårdsföreningsverksamhetens förtjänst. Som ett uttryck för ett växande skogsintresse och den uppdrivna skogsvårdsföreningsverksamhetens inverkan på detta, kan man även betrakta den omständigheten, att den årliga deltagarskaran vid de av skogsvårdsföreningarna anordnade rådgivnings- och upplysningstillfällena, under de sista sju åren har mångdubblats och redan nu närmar sig 200 000 personer om året.

Alla positiva konstateranden till trots har i lagen och dess verkställighetförordning några svagheter och bristfälligheter påvisats, vilka givit skäl till anmärkningar och vilkas avhjälpande den förflutna tiden har varit långt nog att ådagalägga nödvändigheten av.

Skogsvårdsföreningarnas medlemsantal har icke vuxit i den omfattning, som man emottett och som hade varit önskvärdt. Även om medlemskapet för den enskilda skogsägaren icke medför omedelbar ekonomisk nytta, eme-

dan de skogsägare, som betala skogsvårdsavgift även under nu rådande förhållanden i allmänhet befinna sig i likvärdig ställning beträffande den rådgivning och fackmannahjälp, som lämnas av skogsvårdsföreningarna, oberoende av om de äro medlemmar i skogsvårdsföreningen eller icke, kan skogsvårdsföreningens verksamhet icke göras tillräckligt effektiv och tillvinna sig skogsägarkårens fulla förtroende, ifall en så stor skara skogsägare, som fallet är för närvarande, fortfarande saknar medlemskap och sålunda undanhåller skogsvårdsföreningens verksamhet den uppbyggande insats, som envar av dem såsom medlem kunde prestera. Då rätten till medlemskap i skogsvårdsförening även för närvarande är fullständigt fri för alla skogsägare, som betalar skogsvårdsavgift, kan orsaken till det låga medlemsantalet förmodas bero, antingen på likgiltighet med hänsyn till jämlikheten mellan medlemmar och icke medlemmar, eller måhända på rädsla för, att medlemskapet kunde medföra några extra utgifter eller andra skyldigheter. För att icke ge anledning till störande misstankar av detta slag, är det på sin plats att komplettera ordalydelsen beträffande grunderna för medlemskapet i lagens 3 § med en klarläggande bestämmelse om, att medlemskap icke medför extra kostnader förutom skogsvårdsavgiften. Detta tillägg bör anses tillföra lagen en sådan förbättring, att det inte är nödvändigt, att såsom i denna punkt föreslagits, gå in för en till sin betydelse i och för sig obetydlig, lagändring för automatiskt medlemskap, som skulle medföra stora praktiska olägenheter och svårigheter.

Under den tid skogsvårdsföreningslagen har varit i kraft, har det visat sig, att de gränser som fastställts i lagen beträffande skogsvårdsavgiftsprocenternas variationer, ha varit synnerligen väl funna. Med en skogsvårdsavgift under två procent skulle skogsvårdsföreningsverksamheten icke ens nöjaktigt ha kunnat bedrivas. Genom förfrågningar har dessutom ådagalats, att bland landets 382 skogsvårdsföreningar t.ex. år 1958, intraderna enligt en skogsvårdsavgift om två procent endast för 30 föreningar synas ha varit tillräckliga. Å andra sidan har praktiken utvisat att skogsvårdsavgiftsprocentens i lagen fastställda övre gräns, kunde sänkas till fem, utan att föreningarnas ändamålsenliga verksamhet äventyras, emedan t.ex. år

1957 procenten i endast åtta skogsvårdsföreningar ännu var sex.

Beträffande storleken av de penningutgifter, som skogsvårdsavgiften förorsakar skogsägarna, kan man konstatera, att denna under hela den tid skogsvårdsföreningarna varit i kraft har varierat mellan för hela landet i medeltal 45—55 mk per skogsvårdsavgift underkastad skogshektar och i medeltal mellan 2 040—2 340 mk per betalare. Året 1952 utgjorde ett undantag då skogsvårdsavgiften föll till 40 mk per hektar och 1 908 mk per betalare samt året 1953, då den s.k. Korea-konjunkturen i oanad grad höjde skogsmarkens beskattningsgrunder och skogsvårdsavgiften i medeltal steg till 71 mk per hektar och 3 012 mk per betalare.

Av det sagda framgår, att skogsvårdsavgiften per betalare och i synnerhet i jämförelse med värdet av den skogsmark denne äger i allmänhet har förblivit så obetydlig, att den icke förmått rubba betalarens ekonomi. I kompensation för skogsvårdsavgiften har skogsägaren haft möjlighet att utan särskild ersättning få råd från skogsvårdsföreningen och vid skogsförsljningar erhållit behövlig fackmannahjälp i gårdens angelägenheter för ett arvode av i medeltal 1 000 mk per dag, då forsttekniker anlitas.

Då det likväl förhåller sig så, att ägarna av små skogsbruken icke lika ofta, som de större skogsbrukens innehavare behöva den fördelaktiga hjälp skogsvårdsföreningarnas fackmän lämna i fråga om försäljningsstämplingar eller till försäljningarna anslutna uppdrag, sådana skogsvårdsföreningarnas förrättningar i huvudsak äro, är det på sin plats, att de förstnämnda beviljas lättnader i erläggandet av skogsvårdsavgiften. Därför föreslås, att en skogsägare, i vars skog den årliga virkesproduktionen, enligt de vid kommunalbeskattningen använda produktionsstalen icke överstiga 30 produktionskubikmeter, skall erlägga endast hälften av den för honom enligt allmänna grunder uträknade skogsvårdsavgiften. Trots att en sådan lättnad för ägare av små skogsbruk t.ex. år 1956 skulle ha minskat intraderna från skogsvårdsavgifterna i hela landet med 12.6 milj. mark eller med 2.2 %, skulle den likväl icke nämnvärt försvaga möjligheterna för skogsvårdsföreningarnas verksamhet.

Ett beviljande av de för småskogsägare avsedda lättnaderna genom höjning av den

för erläggande av skogsvårdsavgift fastställda minimigränsen, är däremot icke tillräckligt motiverat, emedan enligt beräkning förbrukningen av husbehovsvirke på sådana odlingslägenheter vilka komma att erlägga skogsvårdsavgifter, i allmänhet är mindre än skogens produktion och det därför blir virke över till försäljning. För gränsens bibehållande vid nuvarande 20 produktionskubikmeter föreligger sålunda en ändamålsenlig och fast grund. Dess förändring till någon annan nivå skulle däremot innebära godtycke. Genom en höjning av minimigränsen skulle också just de små skogsbrukenheterna, för vilka en produktiv skogshushållning kräver speciellt stor sakkunskap och noggrannhet, komma att gå miste om den omedelbara nytta som skogsvårdsföreningarna erbjuda.

I tillämpningen av skogsvårdsföreningars lag har yppat sig svårigheter och t.o.m. ojämnheter vid avgörandet av rätten till s.k. fjärdedelsavgift, vilken ingår i sista momentet av 8 § i lagen, detta närmast beroende på inexacthet i begreppet skogsfackman, vilket står som villkor för beviljandet av nämnda rätt. Rätten till fjärdedelsavgift avsåg redan då lagen avfattades att beröra endast dem, vilkas skogsareal på grund av sin omfattning även annars förutsätter ordinarie fackmanskap och vilka på grund av sitt behov av riklig fackmannahjälp såsom medlemmar i skogsvårdsföreningarna hade kunnat försvåra speciellt småskogsägarnas möjligheter till fackmannahjälp från skogsvårdsföreningarna. Därför är det helt förenligt med skogsvårdsföreningarnas innebörd, att lagens bestämmelser preciseras sålunda, att tillåtelse till erläggande av fjärdedelsavgift kan erhållas endast i sådant fall, då skogen skötes enligt fordringarna för en god skogsvård och fackmän anlitas, vilka ha denna uppgift som huvudsyssla. Att helt och hållet borttaga möjligheterna till rätt till fjärdedelsavgift ur lagen, kan däremot icke på sakliga grunder försvaras, emedan kraven på en god skogsvård också kan tillgodoses på annat sätt än med skogsvårdsföreningens bistånd.

Utvecklingen har lett därhän, att skogsvårdsföreningarnas verksamhet icke kan stanna enbart vid handledning i skogsvård, utan föreningarna måste kunna betjäna skogsägarna i alla ärenden som höra ihop med skötseln av dessas skogshushållning.

På detta sätt har också uppfattningen om den allmänna verksamheten för skogsvårdens förkovrande utvidgats att omfatta befrämjandet av skogshushållningen. Av denna orsak och emedan lagen närmast berör privatskogsbruket, borde „skogsvårds” begreppet som förekommer i lagens 14 § ändras till det ändamålsenligare begreppet „privatskogsbruket”.

Till andra delar kunna även de ställen, som vid skogsvårdsföreningarnas tillämpning fordra ändring eller komplettering, sakligt utredas i lagens verkställighetsförordning.

Med stöd av vad som i det föregående anförts, framlägges följande lag till Riksdagens godkännande.

Lag

angående ändring av lagen om skogsvårdsföreningar.

Enligt Riksdagens beslut skall 3, 8 och 14 § lagen om skogsvårdsföreningar den 17 november 1950 (558/50) erhålla följande ändrade lydelse:

3 §.

Berättigade att utan tilläggsavgift bliva medlemmar i skogsvårdsförening äro de skogsägare, vilka besitta skogsmark på föreningens verksamhetsområde och vilka erlägga full skogsvårdsavgift, liksom även de, vilka jämlikt 8 § i denna lag såsom sin skogsvårdsavgift erlägga blott hälften av den för dem uträknade fulla skogsvårdsavgiften. Likadan rätt tillkommer även de skogsägare, vilka på grund av den ringa avkastningen från deras skogsmark icke påföras skogsvårdsavgift, utan vilka årligen till skogsvårdsföreningen erlägga hälften av den på grund av avkastningen från deras skogsmark och de allmänna bestämmelserna i denna lag uträknade skogsvårdsavgiften.

8 §.

För i denna lag avsedd, skogsbruket främjande verksamhet skall för de skogsmarken, som äro belägna på kommuns område, i skogsvårdsavgift erläggas från två till fem procent av den för kommunalbeskattningen värderade nettoavkastningen av skogsmarken, utan att de avdrag, som komma i fråga vid beskattningen, tagas i beaktande. Skogsägare vars skogsmarks årliga virkesavkastning icke överstiger 30 produktionskubikmeter skall likväl erlägga blott hälften av den för honom på sagda grunder uträknade fulla skogs-

vårdsavgiften. Skogsvårdsavgift utgår dock icke för skogsmark, vars årliga virkesavkastning enligt de vid kommunalbeskattningen använda produktionsstalen icke stiger till tjugo produktionskubikmeter.

Skogsvårdsföreningen fastställer inom de i 1 mom. nämnda gränserna storleken av skogsvårdsavgiftens procenttal för ett år i sänder.

För skogsmark, för vilken kommunalskatt icke erlägges bör skogens avkastning för skogsvårdsavgiftens fastställande beräknas enligt vid ifrågavarande tidpunkt gällande grunder för beskattningen.

Skötes skogsmark fortlöpande enligt fordringarna på god skogsvård med anlitage av skogsfackmän, vilka utföra arbetet som huvudsyssla utan att skogsägaren är medlem av den skogsvårdsförening, inom vars verksamhetsområde skogsmarken är belägen, skall för skogsmarken likväl erläggas blott en fjärdedel av den enligt 1 och 2 mom. fastställda fulla skogsvårdsavgiften.

14 §.

Av de skogsvårdsavgifter, som med stöd av 13 § punkt 1 b tillfallit skogsvårdsnämnd, skall hälften reserveras för framtida skogsvårdsförening på ifrågavarande område och andra hälften användas på sätt skogsvårdsnämnden besluter för privatskogsbrukets be-

främjande inom den kommuns område, från vilken medlen influtit. Då de reserverade medlen med räntor vuxit till ett belopp, som motsvarar de tre föregående årens skogsvårdsavgifter, användas de medel, som senare inflyta, i sin helhet till *privatskogsbrukets* befrämjande.

De medel, som tillfallit skogsvårdsnämnd med stöd av 13 § punkt 1 c, skola användas

Helsingfors den 19....

Republikens President

Lantbruksminister

för stödjande av sådana skogsvårdsföreningars verksamhet, vilka verka inom nämndens område och äro i behov av extra medel. Behövas icke alla medel för sagda ändamål, skall återstoden på annat sätt användas för *privatskogsbrukets* befrämjande inom nämndens verksamhetsområde.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 19....

FÖRORDNING OM SKOGSVÅRDSFÖRENINGAR MOTIVEN FÖR JUSTERING AV FÖRORDNINGEN

De i skogsvårdsföreningslagen föreslagna ändringarna föranleda även ändringar i lagens verkställighetsförordning. I enlighet med sitt uppdrag har kommittén granskat förordningen i dess helhet och framför på denna grund samt med ledning av i praktiken erhållna erfarenheter följande.

I skogsvårdsföreningarnas verksamhet har man i allmänhet stannat för det enligt kommitténs åsikt alldeles rätta tillämpningssättet, att alla skogsägare som betala skogsvårdsavgift äro jämställda i fråga om de tjänster skogsvårdsföreningarna erbjuda, oberoende av om de äro medlemmar i skogsvårdsföreningen eller ej. Då den nuvarande ordalydelsen i förordningens 2 § enligt kommitténs åsikt är ägnad att framhäva skogsvårdsföreningarnas skyldigheter mot i främsta rummet medlemmarna och sålunda i vissa fall t.o.m. verkar vilseledande på planeringen av föreningarnas verksamhet, föreslår kommittén att paragrafens innehåll skall ändras att bättre motsvara lagens anda och även redan rådande tillämpningssätt. Sålunda skulle ur ifrågavarande paragraf uteslutas orden „sina medlemmar och övriga” och i stället insättas orden „alla full skogsvårdsavgift eller motsvarande avgift betalande”.

Bestämmelsen om att såsom skogsvårdsfackman endast de personer kunna godkännas, vilka avlagt forstexamen med skogsvård som huvudämne, bör redan anses vara föråldrad, emedan alla forstmästare, som avlagt akademisk skogsexamen numera godkännas som innehavare av statens revirforstmästarebefattningar. *Under sådana förhållanden föreslår kommittén att sista delen i första meningen av 3 § 1 mom. bortlämnas. Dessutom föreslår kommittén att i denna mening framför ordet „skogsexamen” tillfogas det förklarande ordet „akademisk”. Ytterligare föreslås att det i sagda moments andra mening ingående ordet „forstlig” ändras till det saken bättre karakteriserande ordet „skogshushållnings” —*

Riksdagen har den 20. 9. 1955 godkänt en hemställningskläm, enligt vilken regeringen hade bort avge en proposition bl.a. angående de till skogsvårdsföreningarna enligt skogsvårdsföreningslagen inbetalade avgifternas ställande under offentlig kontroll. Till detta konstaterar kommittén att skogsvårdsavgifternas bestämmande, uppbörd och redovisning allestädes äro underställda vederbörande kommunala revisorers granskningskyldighet och dessutom alldeles speciellt i nämnda avsikt genom överenskommelse även underställda Landskommunernas förbunds och Stadsförbundets revisorers granskningskyldighet och att användningen av sagda medel i likhet med alla andra till skogsvårdsföreningarna inflytande medel redan i nuvarande läge bringats under offentlig kontroll även därigenom, att enligt bestämmelserna i förordningens 4 § 3 mom., en revisor i varje skogsvårdsförening skall vara en av skogsvårdsnämnden utsedd med räkenskapsfrågor erfaren person. I betraktande av det sagda och då kontrollen över användningen av skogsvårdsföreningarnas medel även i andra avseenden enligt föreningarnas stadgar kan anses vara tillräcklig, finner kommittén det icke motiverat att i denna fråga föreslå ändringar i förordningens hittillsvarande bestämmelser.

Skogsvårdsnämnderna skola enligt 27 § i sitt reglemente årligen, senast före utgången av mars, till centralskogssällskapet insända sina verksamhetsberättelser, till vilka även skall fogas ett sammandrag av verksamhetsberättelsen och bokslutet från varje skogsvårdsförening på området. Då den på förordningens nuvarande stadganden beroende 15 dygn långa mellantiden, under vars förlopp sammandragen från skogsvårdsföreningarnas verksamhetsberättelser skola fogas till skogsvårdsnämndernas verksamhetsberättelser, har visat sig vara allt för kort, föreslår kommittén att tidsbestämmelsen „före den 15 mars” i första meningen av förordningens 5 §

ändras att lyda „före utgången av februari månad”.

Synnerligen många anmärkningar har gjorts över att den termin, inom vilken skogsvårdsföreningen skall anmäla den för bestämmande av skogsvårdsavgiften fastställda procentsats till vederbörande kommun under nuvarande förhållanden infaller alltför tidigt, emedan skattegrunderna, vilka utgöra den andra huvudfaktorn vid bestämmandet av skogsvårdsavgiften vanligtvis bli fastställda först i januari. Den stipulerade terminen har lett därhän, att skogsvårdsföreningarna har kommit att fastställa skogsvårdsavgiftsprocenten redan under föregående år, utan att ännu har kännedom om beskattningsgrunderna. Denna omständighet är naturligtvis ägnad att försvåra den rätta bedömningen av skogsvårdsavgiftsprocenten. Av denna orsak och då enligt ett sakkunnigutlåtande från Maalaiskuntien Liitto, skogsvårdsavgiftsprocentens anmälningstid kan förlängas ända till slutet av februari, föreslår kommittén att det i förordningens 7 § första moment ingående ordet „januari” ändras till „februari”. Ändringen gör det möjligt att framskjuta fastställandet av skogsvårdsavgiftsprocenten tills beskattningsgrunderna blivit bestämda. Den gör det möjligt för såväl föreningarna själva som för skogsvårdsnämnderna, vilka leda föreningarnas verksamhet att sammanslå tvenne betungande, stadgeenliga föreningsmöten till ett enda årsmöte i januari—februari, vid vilket bl.a. det nya årets verksamhetsplan och budget kunna uppgöras på basen av det redan tillgängliga bokslutet från föregående år. Även valförrättningarna, liksom alla de andra av de nuvarande höstmötenas stadgeenliga ärenden, kunna lika bra behandlas på årsmötet.

Den i skogsvårdsföreningslagens 8 § föreslagna ändringen rörande det s.k. skogsfackmannavillkoret föranleder en motsvarande ändring även i förordningen. Kommittén anser det vara nödvändigt att noggrannare än hittills också precisera kompetensfordringarna för de skogsfackmän, vilka anlitas av dem som beviljas rätt till fjärdedelsavgift och föreslår att dessa skola vara minst desamma, som blivit fastställda för skogsvårdsföreningarnas skogsvårdsfackman. *Sålunda borde ordalydelsen i förordningens 9 § 1 mom. efter orden „att han” ändras till „fort-*

löpande skött sin skog i enlighet med fordringarna för god skogsvård med anlitan av skogsfackmän, vilka utföra arbetet som huvudsyssla”. Slutet av första meningen i paragrafens 2 moment efter orden „särskilt uppmärksamma” borde ändras att lyda „sökandens skogshushållnings allmänna nivå och de lokala förhållandena samt att den av honom anlitate fackmannahjälpen är tillräcklig och fackmännens kompetens minst bör motsvara kompetensfordringarna för skogsvårdsförenings forsttekniker”.

Kommittén betraktar det som en brist, att varken förordningen eller lagen innehåller tillräckligt noggranna bestämmelser angående förfarandet vid medlems anmälan eller antagande. För den skull och för att kunna undvika möjliga missuppfattningar och oreda på grund av t.ex. kontrahenternas förbiseenden, föreslår kommittén att nödiga, klagörande direktiv intagas i förordningen. *Det kan ske genom att tillfoga 12 § i förordningen ett nytt inledande moment, vilket innehåller stadganden om, att anmälan för medlemskap skall ställas till skogsvårdsföreningen och att föreningens styrelse omedelbart bör behandla ärendet samt avgöra detsamma före skogsvårdsföreningens följande möte.*

Kommittén har föreslagit att det i 14 § av skogsvårdsföreningslagen förekommande ordet „skogsvårdens” skulle ändras till det mot nuvarande utsträckta syfte bättre svarande ordet „privatskogsbrukets”. *I överensstämmelse härmed föreslår kommittén en motsvarande ändring av förordningens 15 § 3 punkt.*

Kommittén anser det vara skäl att speciellt understryka, att de medel som hopbringas genom skogsvårdsavgifterna, trots att de uppbäras på åtgärd av kommunen och i samband med den allmänna skatteuppbörden, likväl icke utgöra sådana medel, vilka ens tillfälligt skulle kunna användas t. ex. för tillgodoseende av kommunens egna penningbehov, utan de ha erhållits av skogsägarna och äro avsedda enbart för att enligt skogsvårdsföreningslagens användas av skogsvårdsföreningarna till höjande av skogsägarnas skogshushållning.

I andra avseenden äro stadgandena i förordningen om skogsvårdsföreningar, enligt kommitténs åsikt, ändamålsenliga och tillräckligt instruktiva.

Förordning

om ändring av förordningen om skogsvårdsföreningar.

Given i Helsingfors den 19...

På föredragning av lantbruksministern ändras 2, 3, 5, 7, 9, 12 och 15 § förordningen om skogsvårdsföreningar den 13 juli 1951 (422/51) som följer:

2 §.

Skogsvårdsförening bör i främsta rummet använda de till densamma inflytande skogsvårdsavgifterna till forstlig och annan skogsekonomisk handledning och anordnande av nödig fackhjälp åt *alla full skogsvårdsavgift eller motsvarande avgift betalande* skogsägare inom dess verksamhetsområde samt för detta ändamål i föreningens tjänst anställa skogsvårdsfackmän.

3 §.

Kompetenskrav för skogsvårdsfackman är fullständig två-årig lärokurs vid forstskola eller akademisk skogsexamen. Med av centralskogssällskap av särskilda skäl beviljat tillstånd kan skogsvårdsförening likväl som fackman anställa även annan för befattningen lämplig person, som genomgått *annan kurs i skogshushållning.*

I skogsvårdsförenings tjänst anställd skogs-fackman må icke bedriva trävaruhandel eller -förädling eller stå i sådan näringsidkares tjänst och icke heller annars åtaga sig uppdrag, som kan stå i strid med de av föreningen åt honom givna åliggandena.

5 §.

Skogsvårdsförening bör årligen före *utgången av februari* månad till skogsvårdsnämnden inlämna berättelse över det föregående kalenderåret, till vilken bifogats statistiska uppgifter, införda på blanketter fastställda av centralskogssällskap, samt utredning över föreningens inkomster, utgifter och förmögenhet jämte revisorernas utlåtande.

Skogsvårdsförening bör till centralskogssällskap och skogsvårdsnämnd avgiva även andra av dem äskade uppgifter och utredningar rörande föreningens verksamhetsfält.

7 §.

Skogsvårdsförening skall årligen före *utgången av februari* månad skriftligen med-

delataxeringsnämnderna i de kommuner, som helt eller delvis tillhöra föreningens verksamhetsområde, den procentsats den lagt till grund för beräkningen av skogsvårdsavgiften.

För skogsmarker belägna utanför skogsvårdsföreningarnas verksamhetsområden är skogsvårdsavgiften två procent av den i 8 § 1 mom. lagen om skogsvårdsföreningar nämnda nettoavkastningen av skogsmarken.

9 §.

Skogsägare, som önskar erhålla tillstånd att erlagga fjärdedelsavgift, skall i sin till vederbörande skogsvårdsnämnd riktade ansökan påvisa att han fortlöpande skött sin skog i enlighet med fordringarna för god skogsvård med anlitan av skogsfackmän, vilka utföra arbetet som *huvudsyssla.*

Skogsvårdsnämnd skall, vid prövning av beviljande av tillstånd, särskilt uppmärksamma *sökandens skogshushållnings allmänna nivå och de lokala förhållandena samt att den av honom anlitate fackmannahjälpen är tillräcklig och att fackmännens kompetens minst bör motsvara kompetensfordringarna för skogsvårdsförenings forsttekniker.* Finner skogsvårdsnämnd nödigt förrätta inspektion på ort och ställe, skall sökanden minst sju dagar tidigare meddelas därom.

Ovan i 1 mom. avsedd ansökan bör särskilt innehålla följande uppgifter:

1) kommun och by, där den i ansöknings avsedda skogen är belägen, samt lägenhetens namn och registernummer, totalareal, lantbruksjordens och skogsmarkens areal:

2) utredning angående skogarnas skötsel och användning samt de skogsfackmäns antal och kompetens, som sökanden anlitat vid skötsel och utnyttjandet av sina skogar; samt

3) huruvida sökanden hos annan skogsvårdsnämnd anhållit eller ärnar anhålla om

tillstånd att erlægga fjärdedelsavgift eller huruvida han redan erhållit sådant tillstånd av annan skogsvårdsnämnd, så ock uppgift om den kommun, där den i denna punkt avsedda skogen är belägen. Skogsvårdsnämnd kan likväl samtycka till att sökanden icke behöver uppgiva den kommun, där ifrågavarande skog är belägen.

Skogsvårdsnämnd skall handlägga i denna paragraf avsedda ansökningar i brådsökande ordning. Beslut, medelst vilket tillstånd till erläggande av fjärdedelsavgift beviljats, skall första gången tillämpas vid fastställandet av skogsvårdsavgiften för året efter det, då den i 1 mom. avsedda ansökningen inlämnats.

12 §.

Anmälan om anslutning som medlem skall ställas till skogsvårdsföreningen. Skogsvårdsföreningens styrelse äger att omedelbart behandla anmälan för medlemskap och avgöra ärendet före skogsvårdsföreningens följande möte.

Skogsvårdsförening skall av skogsägare som anslutit sig som medlem till densamma och som icke i samband med kommunaltaxeringen skall påföras skogsvårdsavgift, uppbära en på föreningens styrelses försorg fastställd och föreningen direkt tillkommande motsvarande avgift beräknad enligt de i 8 §

Helsingfors den 19....

Republikens President

Lantbruksminister

1, 2 och 3 mom. lagen om skogsvårdsföreningar fastställda grunderna.

15 §.

Förutom vad annorstädes är stadgat bör skogsvårdsnämnd:

1) främja grundandet av skogsvårdsföreningar;

2) giva skogsvårdsföreningarnas ledande organ och skogsfackmännen hjälp och stöd;

3) använda de medel, som jämlikt 14 § 1 mom. och 16 § lagen om skogsvårdsföreningar äro bestämda att främja *privatskogsbruket*, på sätt skogsvårdsnämnden beslutat, i främsta rummet för en likartad verksamhet som den vilken bedrivs av skogsvårdsföreningarna;

4) utdela de i 14 § 2 mom. lagen om skogsvårdsföreningar avsedda medlen för utjämnning av skogsvårdsavgifterna i främsta rummet åt sådana föreningar, på vilkas områden avgifterna annars skulle bli större än vanligt eller vilka utan egen förskyllan råkat i ekonomiska svårigheter; samt

5) handleda skogsvårdsföreningarna och tillse, att de dem tillkommande skogsvårdsavgifterna användas på sätt i lagen avsetts och att skogsvårdsföreningarnas verksamhet även i övrigt blir ändamålsenlig.

SUMMARY:

REPORT OF THE COMMITTEE SET UP TO REVISE THE LAW ON FORESTRY ASSOCIATION

In 1950, the Law on Forestry Associations was passed, according to which — since 1952 — the forest owners had to pay the so-called forestry fee in order to finance the activity of local forestry associations.

The influence of this law on private forestry in Finland has been quite significant.

The number of consulting rangers employed by forestry associations has increased by 95 per cent, and their labour input in mandays by 107 per cent since the law was passed. Also, the daily work performances of the rangers have improved markedly. Thus, the occupational guidance made available by forestry associations has become more advantageous to forest owners than previously. The practice has already been established in which 85 per cent of the timber cut from private forests are marked for cutting by professional foresters recruited by forest owners or their associations, while the corresponding percentage earlier was less than 30 per cent. The amount of silvicultural work, such as clearing the

falling site, sowing, and care of plantations, has greatly increased.

On the other hand, experience has pointed to the desirability of revising some of the provisions of this law. To this aim, the Government, in accordance with the request from the Diet on 23 September 1955, on 31 May 1957 set up a committee to outline the desirable amendments. The present publication contains the report of the said committee.

Among the amendments suggested by the Committee are the following:

1. The forestry fee as provided by the law of 1950 is 2—6 per cent of the net yield computed for communal income tax. The Committee suggests this percentage to be 2—5.

2. Forest holding in which the annual increment is less than 20 cu.m. are, according to the law, exempt from forestry fee. The Committee suggests that forest holdings with an annual increment of less than 30 cu.m. pay half a fee.

3. In addition, the Committee suggests some clarifying provisions to be adopted.

Publications of the Society of Forestry in Finland:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Contains scientific treatises dealing mainly with forestry in Finland and its foundations. The volumes, which appear at irregular intervals, generally contain several treatises.

SILVA FENNICA. Contains essays and short investigations mainly on forestry in Finland. Published at irregular intervals.

Die Veröffentlichungsreihen der Forstwissenschaftlichen Gesellschaft in Finnland:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Enthalten wissenschaftliche Untersuchungen vorwiegend über die finnische Waldwirtschaft und ihre Grundlagen. Sie erscheinen in unregelmässigen Abständen in Bänden, von denen jeder im allgemeinen mehrere Untersuchungen enthält.

SILVA FENNICA. Diese Veröffentlichungsreihe enthält Aufsätze und kleinere Untersuchungen vorwiegend zur Waldwirtschaft Finnlands. Sie erscheint in zwangloser Folge.

Publications de la Société forestière de Finlande:

ACTA FORESTALIA FENNICA. Contient des études scientifiques principalement sur l'économie forestière en Finlande et sur ses bases. Paraît à intervalles irréguliers en volumes dont chacun contient en général plusieurs études.

SILVA FENNICA. Contient des articles et de petites études principalement sur l'économie forestière de Finlande. Paraît à intervalles irréguliers.